

ΑΤΗ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΤΗΣ

ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΑΘΩ

ΥΠΟΒΛΗΘΕΝ

ΤΗ Α. Θ. Π. ΤΩ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ

ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ

ΓΕΡΜΑΝΩ ΤΩ Ε'

ΚΑΙ ΤΗ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΥ

ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΩ

ΚΕΛΕΥΣΕΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1914

2862

AKAΔHMIA

AOHNΩN

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΤΗΣ

ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΑΘΩ

ΥΠΟΒΛΗΘΕΝ

ΤΗ Α. Θ. Π. ΤΩ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ

ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ

ΓΕΡΜΑΝΩ ΤΩ Ε'

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΩ

ΚΕΛΕΥΣΕΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1914

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΕΡΑΣ ΚΟΙΝΩΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΩΘΑ

ΥΠΟΒΛΗΘΕΝ

ΤΗ Α. Θ. Π. ΤΩ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ

ΕΡΑΣ ΤΩ Ε

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΓΙΑ ΚΑΤΑΧΩΡΑ

ΧΕΙΡΕΣ ΤΗΣ ΕΡΑΣ ΚΟΙΝΩΤΗΤΗΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1914

Ἀριθ. πρωτοκόλ. 380.

Τῷ Παναγιωτάτῳ Θεοτάτῳ καὶ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχει
Κυρίῳ Γερμανῷ τῷ Ε' τῷ τρισεδάστῳ ἡμῶν Πατρὶ καὶ
Δεσπότῃ καὶ τῇ περὶ Αὐτὸν Ἁγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος.

Ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἀθῶ ὡς ἀνωτάτη
τοῦ τόπου ἀρχὴ ἔχει πρὸς τῇ ἐπιλύσει τῶν μεταξὺ τῶν μοναχῶν
τῶν Ἱερῶν Μονῶν, τῶν Σκητῶν, τῶν Κελλίων καὶ τῶν Καθι-
σμάτων ἀναφυομένων προστριβῶν καὶ διενέξεων, τῇ συντάξει
κανονιστικῶν πρὸς τοῦτο διατάξεων, τῇ ἐπικυρώσει τῶν ἐσω-
τερικῶν τῶν Ἱερῶν Μονῶν κανονισμῶν, καὶ τὴν ἐποπτείαν αὐ-
τοῦ πρὸς ἀσάλευτον διατήρησιν τοῦ προαιωνίου ἀγιορειτικοῦ
καθεστῶτος¹, οὗ καὶ ἡ ἐλάχιστη μεταβολὴ καὶ μετατροπὴ δύνα-
ται οὐ μόνον νὰ διασαλεύσῃ, ἀλλὰ καὶ ἐκ βάθρων νὰ ἀνατρέψῃ
τὸ ὅλον δισχιλιετὲς περίπου τοῦ μοναχικοῦ ἡμῶν πολιτεύματος
οἰκοδόμημα. Καὶ εἰ ἡ τάξις ἐν τοῖς πολιτικοῖς καὶ ἔξω συστή-
μασιν ἐστὶν ἀναγκαία καὶ ἀπαραίτητος, πολλῷ μᾶλλον ἐν τοῖς

¹ Ἐκκλ. Ἀλήθεια. ἔτος ΛΔ' ἀριθ. 44.

ἐκκλησιαστικοῖς, ὅπερ καὶ ὁ θεηγόρος καὶ μακάριος Παῦλος παραγγέλλει λέγων «πάντα εὐσχημόνως γενέσθω», 1 καὶ δὴ ἐν τοῖς ἀποταξαμένοις τῷ κόσμῳ καὶ τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ μοναχοῖς καὶ τὴν κατὰ Θεὸν φιλοσοφίαν προσελομένοις καὶ τὴν τῆς ψυχῆς αὐτῶν ἐπιμέλειαν καὶ σωτηρίαν σκοπὸν καὶ τέλος προτιθεμένοις καὶ τὸν μονήρη καὶ ἀμέριμνον βίον ἀσπασαμένοις.

Τὴν τάξιν ταύτην τὴν θεοφιλῇ καὶ ἀξιόζηλον ἡ Ἱερὰ Κοινότης αἰέποτε συνίστησι πᾶσι τοῖς ἡρημένοις κατὰ Θεὸν ζῆν καὶ τὸν ἀγιώνυμον τοῦτον τόπον κατοικεῖν, καὶ δὴ τῇ μερίδι ἐκείνῃ τῶν κελλιωτῶν, ἣτις ὅλως ἐξετραχλίσθη καὶ περὶ ἄλλα τυρβάζει, καταλιποῦσα τὴν ἀγαθὴν μερίδα καὶ ὁδεύουσα τὴν σχολιὰν καὶ ἀνάντη ὁδὸν, τὴν εἰς τὴν ἀπώλειαν ἄγουσαν, καὶ οὐ διέλειπε δραστηριώτερον ἐπαγρυπνεῖν καὶ τὴν μέριμναν αὐτῆς κατατείνειν καὶ ἀδιαλείπτως τὴν φροντίδα κατατιθέναι, ὅπως, τὰ πατροπαραδότως ἀπὸ τῶν πρώτων τῆς μοναχικῆς πολιτείας χρόνων μέχρις ἡμῶν καθεστηκότα ἱερὰ καθεστῶτα, περιφρουρῇ καὶ ἀλώβητα διαφυλάττῃ ἐκ ποδῶν ποιούμενῃ καὶ ριζηδὸν ἀνασπῶσα πανθ' ὅσα ὑπὸ ἀταξίας καὶ δι' ἑλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς καθεστηκυίας ἀρχὰς κατετολμήθησαν κατὰ τοὺς ἐσχάτους τούτους καιροὺς τῆς ὑλοφροσύνης καὶ τοῦ φυλετικοῦ ἀνταγωνισμοῦ ὑπ' ἐκείνων, οἵτινες πάντα χαλινὸν αἰδημοσύνης ἀπέρριψαν, καὶ πάντα σεβασμὸν πρὸς τὰς καθεστηκυίας ἀρχὰς ἀπέβαλον πρὸς ὄνειδος καὶ χλευασμὸν τοῦ μοναχικοῦ πολιτεύματος, καὶ καταστρατήγησιν καὶ κατάλυσιν τῶν Ἱερῶν θεσμῶν καὶ καθεστώτων, καὶ καταφρόνησιν καὶ ἀπόρριψιν τῶν παναρχαίων καὶ προαιωνίων μοναστηριακῶν δικαιωμάτων, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου καὶ πάσῃ δυνάμει καὶ θυσίᾳ πειρωμένη, ἵνα εἰς τὴν τάξιν καὶ εὐνομίαν ἐπαναγάγῃ τοὺς ἐκτραχλίσθέντας τούτους καὶ ταραξίας, τοὺς ἀνατροπεῖς τῶν Ἱερῶν καθεστώτων καὶ Κανόνων, τοὺς τὴν ἀλλοτριάν οὐσίαν

πειρωμένους διασπαθίσασθαι καὶ βίᾳ καταλαβεῖν, καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰ σεπτὰ Πατριαρχικὰ Σιγίλλια καὶ τὰ πάνσεπτα καθεστῶτα καὶ τοὺς Γενικοὺς Κανονισμοὺς ἀναστηλοῦσα καὶ σεβαστοὺς καθιστῶσα, καὶ τὸ εἰρηνικὸν καὶ εὐτακτον καὶ εὐνομον ἐπιβάλλουσα, καὶ τὰ δίκαια ἐκάστης Ἱερᾶς Μονῆς περιθριγκοῦσα καὶ προστατεύουσα.

Α'.

Γνωστὸν τυγχάνει Ὑμῖν, Παναγιώτατε Δέσποτα, ὅτι ἡ χερσόνησος τοῦ Ἁθῶ, ἔχουσα ἐμβαδὸν περὶ τὰ 345 τετρ. χιλιόμετρά ἐστιν ἔδαφος μοναστηριακὸν, οὐδενὸς ἀτόμου κεκτημένου ἐν αὐτῷ οὐδὲ σπιθαμὴν γῆς κατὰ πλήρη κυριότητα.

Τὸ ἔδαφος τοῦτο ἀπ' αἰῶνων ἐστὶ διανεμιμένον σχεδὸν κατ' ἴσιν ἀναλογίαν εἰς εἴκοσι Βασιλικὰς, Πατριαρχικὰς, Σταυροπηγιακὰς Ἱερὰς Μονὰς, ἰδρύματα εὐσεβῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων· ἐκάστης δὲ Μονῆς ἡ περιοχὴ, ὡς κτῆμα Ἱερὸν καὶ τῷ Θεῷ ἀφιερωμένον, ἐστὶ κανονικῶς καὶ νομικῶς ἀναπαλλοτριώτος. Ἐπομένως τὰ ἐν τῇ περιοχῇ ἐκάστης τῶν Ἱερῶν Μονῶν ὑπάρχοντα μικρότερα ἰδίου τύπου μοναστηριακὰ ἰδρύματα, οἷον Σκῆται, Κελλία, Καθίσματα καὶ Ἐρημητήρια, ὡς ἐξαρτήματα τῶν εἰκοσι κυριάρχων Ἱ. Μονῶν, ἐστὶν ἀπολύτως ἀδύνατον, ἵνα ἀπεμποληθῶσιν ἢ ἀπαλλοτριωθῶσιν, ὡς αὐτοὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, αἱ Αὐτοκρατορικαὶ Νεαραὶ καὶ τὰ ἄλλα ἔγγραφα μνημεῖα καὶ ἡ Ἱερὰ παράδοσις διακελεύουσι.

«Τὰ τῆς Ἐκκλησίας μὴ ἀπεμπολεῖται» (ὁ Ἐπίσκοπος) λέγει ρητῶς ὁ λη' Ἀποστολικὸς Κανὼν· ὁμοίως ἀπαγορεύει τὴν ἐκποίησην τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ ἡ ρη' Ἰουστινιανείου γεγά. 1 Ἡ δὲ Ζ' Οἰκουμενικὴ Ἱερὰ Σύνοδος, πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ μοναστηριακῶν κτημάτων, προβαίνει καὶ περαιτέρω, εἰς τὴν ἀκύρωσιν δηλονοῦν τῆς πρᾶ-

1 Ράλλ. καὶ Ποτλῆ Σύνταγ. Ἱ. Καν. τόμ. Β'. σελ. 53 Ἀθην. 1852.

ξέως, δι' ἧς ἐγένετο ἡ ἐκποίησης ἢ ἡ ἔκδοσις τούτων, καὶ τὴν τιμωρίαν τοῦ Ἐπισκόπου ἢ ἡγουμένου, τοῦ τὴν ἔκδοσιν τῶν ἀκινήτων ποιήσαντος μετὰ δόλου, διότι «Ἐφησε διὰ Μωϋσέως ὁ Θεός, λέγει ὁ Βαλσαμών, «τὰ τῷ Θεῷ προσφερόμενα μὴ ἀνταλλάττεσθαι, ἀλλ' ἀνεκποίητα μένουν». 1

Καὶ ὁ Ἱερὸς τῆς Ἀλεξανδρείας Κύριλλος τάδε κελεύει περὶ τοῦ ἀνεκποιήτου τῶν κειμηλίων καὶ τῶν ἀκινήτων κτήσεων. «Κειμήλια μὲν γὰρ καὶ κτήσεις ἀκινήτους, ἀνεκποιήτους τῆς Ἐκκλησίας σώζεσθαι χρὴ» 2. Ἀναπόσπαστα δὲ καὶ ἀκίνητα κελεύει μένουν τὰ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Μονῶν κτήματα καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς διὰ τριῶν αὐτοῦ χρυσοβούλλων, τοῦ μὲν ἐκδοθέντος κατὰ Ἰούλιον τῆς α' Ἰνδικτιῶνος σχνδ' — 1136 ἔτους, τοῦ δὲ κατὰ Μάρτιον τῆς στ' Ἰνδικτιῶνος τοῦ ς' — 1158 καὶ τοῦ τρίτου κατὰ Ὀκτώβριον τῆς ζ' Ἰνδικτιῶνος τοῦ ς' — 1159. 3

Τὴν ἐκποίησιν τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων ἀπαγορεύει καὶ ὁ ὑπὸ τῆς Ὀθωμ. Κυβερνήσεως κυρωθεὶς κανονισμὸς. 4

Τὸ διασπαθίζεσθαι τὴν κτηματικὴν περιουσίαν Μονῆς τινος καὶ κατακυροῦσθαι ταύτην ἐτέρα Μονῇ ἢ καὶ εὐκτηρίῳ οἴκῳ, ρητῶς ἀπαγορεύει ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία δι' ἀποφάσεων αὐτῆς σεπτῶν καὶ ἐγκύρων ἐπὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἐπεριειδομένων, ὅτε θεωροῦσα ταύτην ἀναφαίρετον καὶ ἀναπόσπαστον, μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, τῆς Μονῆς, ἀφ' ἧς ἀπεπειράθησαν τὴν ἀφαίρεσιν. 5

1. Ἐνθα ἀνωτέρω σελ. 594.

2. Κανὼν β'.

3. Ρ. καὶ Π. Τόμ. β' σελ. 598. Ἀλεξ. Κομνηνοῦ 1088. Μαν. Κομνηνοῦ 1159. Ἀνδρονίκου 1366. Κωνστ. Δούκα 1065 καὶ ἄλλ. πρβ. καὶ Πρωτοδ. Καν. Ζ'. Ἀντιοχ. κδ'. κε'. Καρθ. λδ'. μα' καὶ ἄλλαχού.

4. Ὀθωμ. Κωδ. τόμ. γ' σελ. 280 ἀριθ. 3 καὶ 2817 ἀριθ. 52 καὶ 53.

5. Ρ. καὶ Π. τόμ. Ε' σελ. 119.

Ἐν Ἀγίῳ Ὅρει δὲ συμβαίνει καὶ τι ὅλως ἰδιαίτερον. Αἱ Μοναὶ αὐταὶ ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἐν ταῖς κτήσεσιν αὐτῶν δι' ἰδίων δαπανῶν, ὡς ἐξάγεται ἐξ ἀρχαιοτάτων γραμμάτων τῶν πρώτων τῆς ἐρήμου οἰκιστῶν, ἀνήγειραν μικρότερα ἰδίου τύπου διάφορα καθιδρύματα ἐκκλησιαστικῶς τεθεσπισμένα καὶ πολιτικῶς κεκυρωμένα μετὰ ἢ ἄνευ σηκῶν, τὰ ὅποια παρέχονται ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ μικρᾷ τιμῇ ὑφ' ὠρισμένους ὄρους, μεθ' ὠρισμένης καλλιεργησίμου γῆς, ἐφ' ὅρου ζωῆς, εἰς τρία πρόσωπα ὠρισμένα καὶ ἀρεστὰ ταῖς κυριάρχαις Μοναῖς, ὅπως ἐν αὐτοῖς ὑπὸ τὴν κυριότητα καὶ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν κυριάρχων Ἱερῶν Μονῶν τὸν ἀπράγμονα καὶ ἀπερίσπαστον βίον ἀσκῶσι καὶ τὴν εἰρηνικὴν καὶ ἔνθεον ζωὴν βιώσι. Πάντες οὗτοι οἱ μονασταὶ εἴτε ἐρημιταὶ λέγονται, εἴτε καλυβῖται, εἴτε σκητιῶται, εἴτε κελλιῶται, εἴτε ὅπως ἄλλως, οὐδεμίαν οὐδέποτε κυριότητα ἢ κατοχὴν ἐκτήσαντο ἐν τοῖς ἀσκητηρίοις αὐτῶν τούτοις, ἀλλ' αἰέποτε, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῶν Μονῶν, ὑφ' ἧς διατελοῦσιν οὗτοι, μέχρι σήμερον, ὡς ἐκ τῶν ἐγγράφων μνημείων καὶ τῆς παραδόσεως καταφαίνεται, τὴν ἰδίαν κυρίαρχον Μονὴν Κεφαλὴν ἀναγνωρίζουσι καὶ προστάτιδα καὶ ἀρχὴν καὶ διὰ ταύτης ἀναφέρονται εἰς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα καὶ τὰς ἄλλας ἀρχάς.

Τοῦτο καταδηλοῦται καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν μοναστηριακῶν ἐγγράφων, ὁμολόγων ἐνταῦθα καλουμένων, δι' ὧν τὰ ἐξαρτήματα ταῦτα τῶν Μονῶν ἐπὶ ὠρισμένοις ὄροις ἐκχωροῦνται τοῖς διαφόροις τούτοις μοναχοῖς, καὶ τὰ ὅποια ἐν ταῖς πλείσταις καὶ οὐσιώδεσι διατάξεσι, ταῖς ἀναγραφομέναις ἐν τε τοῖς ἀρχαιοτέροις καὶ τοῖς μετ' ἔπειτα, ὡς καὶ τοῖς νῦν ὁμολόγοις, συμφωνοῦσι πλὴν ἐναλλαγῶν τινων κατὰ τὸ λεκτικόν. 1 Ἐκ τῆς μετὰ θάνατον αὐτῶν, ἄνευ νομίμου κληρονόμου ἐν τῷ ὁμολόγῳ ἐγγεγραμμένου, ἐπιστροφῆς τοῦ κελλίου εἰς τὴν κυρίαρχον Μονήν, ὡς ἀναφαιρέτου αὐτῆς καὶ ἀναποσπάστου ἰδιοκτησίας οὔσης

ἐν τοῖς ὁρίοις αὐτῆς, καὶ ἀποδεικνυμένης τοιαύτης ἐκ τῶν ἰδιοκτητικῶν τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων ἐγγράφων καὶ χρυσοβούλλων, οὐχ ἦττον καὶ ἀπὸ τῶν κατὰ καιροὺς ἐκδοθέντων Σουλτανικῶν Φερμανίων καὶ Βερατίων.

Ἡ κυριαρχία τῶν Μονῶν καὶ ἡ εἰς αὐτὰς ὑποτέλεια τῶν μοναστῶν τούτων καταδείκνυται καὶ ἐκ τῆς ὀφειλομένης πρὸς τὴν κυρίαρχον Μονὴν ἀπολύτου ὑπακουῆς καὶ εὐπειθείας ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεως ἢ μὴ τοῦ κατὰ καιροὺς Δικαίου τῶν Σκητῶν ἐκ τῆς καθ' ὑποχρέωσιν μεταβάσεως τῶν σκητιωτῶν καὶ κελλιωτῶν, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμοιβῆς καὶ προφάσεως, εἰς τὰς κοινὰς τῶν Μονῶν ἐργασίας, τὰς λεγομένας παγκοινίας, οἷον εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν τοῦ σίτου τοῦ ἐκ πλοίου, εἰς τὴν συλλογὴν τῶν λεπτοκαρύων, τῶν ἐλαιῶν, τῶν σταφυλῶν, ἐπὶ τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέρας εἰς ἐκάστην παγκοινίαν, εἰς τὴν πανηγύριν τῆς Μονῆς, καὶ εἰς ἄλλας ἐπείγουσας ἐργασίας, τὴν ἐμφάνησιν πολλῶν ἀπαιτούσας. Ἐκ τῆς μετὰ ἄδειαν τῆς Μονῆς κυρίας τῶν μοναχῶν 1 καὶ τῆς εἰς τὰ κελλιωτικά ὁμολογὰ ἐγγραφῆς οὐχὶ τοῦ τυχόντος, ἀλλὰ τοῦ πενταρχοῦντος πρὸς τὴν κυρίαρχον Μονὴν καὶ τὸν Γέροντα τοῦ κελλίου ἢ τῆς καλύβης καὶ εἰρηνοποιοῦ μοναχοῦ. Ἐκ τῆς μετὰ ἄδειαν τῶν κυρίαρχων μονῶν κοπῆς φωταξύλων καὶ οἰκοδομησίμου ξυλείας πρὸς ἐπισκευὴν ἢ ἀνακαίνησιν τοῦ κελλίου ἐκ τῆς περιοχῆς ἢ τοῦ δάσους, εἴγε ὑπάρχει τοιοῦτον, τοῦ κελλίου. 2 Ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ κελλίου ὑπὸ τοῦ κατόχου αὐτοῦ οὐχὶ εἰς οἰονδήποτε αὐτός θέλῃ, ἀλλ' εἰς πρόσωπον ἀρεστοῦ τῇ κυρίαρχῃ Μονῇ 3. Ἐκ τῆς μετὰ θάνατον τοῦ Γέροντος τοῦ κελλίου πληρωμῆς ὑπὸ τοῦ δευτέρου τοῦ τριμεριδίου 4 καὶ τῶν ἄλλων ὀρισμένου χρηματικοῦ ποσοῦ λόγῳ κυριαρχικῶν δικαιωμάτων.

1. Γεν. Καν. ἀριθ. 159.

2. Γεν. Καν. Ἀγ. Ὅρους 168,

3. Ἀριθ. 158 Ὁθωμ. Κωδ. τόμ. γ' σελ. 2, 824. ἀριθ. 87.

4. Κελ. ὁμολ. Σιγίλλ. τοῦ 1909 σελ. 12, ὁθ. κ. σελ. 2831. ἀριθ. 115. Σιγίλλ. Πατρ. Σωφρονίου ἀριθ. Δ'.

Ἐκ τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ παρακαταθεῖναι τὴν μοναστηριακὴν ὁμολογίαν τοῦ κελλίου ἢ τῆς καλύβης εἰς ἐνέχυρον ἕνεκα δανείου 1. Ἐκ τῆς ὑπὸ τῆς κυριάρχου Μονῆς πωλήσεως τοῦ κελλίου δι' ἐκτιμήσεως ἢ πλειοδοσίας, ὅταν οἱ κελλιῶται δὲν συμμορφῶνται πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῶν κυριάρχων Μονῶν, τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ τὰ καθεστῶτα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου, ἢ ζῶσι βίον σκανδαλώδη καὶ ἀσύμφωνον πρὸς τὴν μοναδικὴν πολιτείαν 2 ἢ ἐξ ἀμελείας, ἢ ἄλλης οἰασθήποτε αἰτίας, δὲν καλλιεργῶσι τὰ κελλία· ἀλλ' ἀφίνουσι ταῦτα ἔρημα καὶ καταστρέφονται. 3 Οὐδὲ ἡ ἐπισκευὴ τῶν σκητῶν ἢ τῶν κελλίων ἐπιτρέπεται ἄνευ προηγουμένης ἀδείας τῶν κυριάρχων Μονῶν, ὅπερ οὐδὲν ἕτερον δηλοῖ εἰμὴ τὴν ὑποτέλειαν αὐτῶν· ὅταν μάλιστα πρόκειται περὶ ἀνεγέρσεως ἐκ νέου, ἢ ἀνεγέρσεως νέων παραρτημάτων, ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἄδεια τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος· καὶ τέλος ἐκ τῆς κινητῆς προικὸς τῶν κελλίων καὶ τῶν καλυβῶν, ἣτις μεταβιβάζεται ἀπὸ ἀγοραστοῦ εἰς ἀγοραστὴν ἐν περιπτώσει μεταπωλήσεως αὐτῶν.

Γ.

Ἀτυχῶς ἐπὶ τῶν ἐσχάτων τῆς δουλείας χρόνων, καθ' οὓς καὶ οἱ ῥῶσοι ρασοφόροι ὑπεισέδυσαν ὑπὸ τὸ ἐνδυμα τῆς ὀρθοδοξίας εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Ἀθῶ, πνεῦμα, καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς προσευχῆς, τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς τῶν γηνίων ἀποχῆς, ὑλοφροσύνης καὶ φυλετισμοῦ, ἄγνωστον ὅλως τέως ἐν τῷ κλίματι ἡμῶν, ἐκ τοῦ Βορρᾶ βιαίως πνεῦσαν μικροῦ δεῖν παρέσυρε τὸν σεμνὸν καὶ ἀρχαιοπρεπῆ τῶν κελλίων ἰδίᾳ τύπον, καὶ ἀπεξήρανε πᾶσαν ἀρετὴν, μετέβαλε δέ καὶ τὴν πολιτείαν τῶν ἐν αὐτοῖς ἀσκουμένων μοναχῶν ἀπὸ ἀκτήμονος εἰς ἀκόρεστον πρὸς συλλογὴν ὕλης ἔφεσιν καὶ δίψαν ἀπὸ ἐρημικοῦ καὶ

1. αὐτοῦ ἀρθ. 162.

2. Γεν. Καν. ἀριθ. 171 καὶ Πατρ. Συγγίλλ. τοῦ 1909 σελ. 13—14.

3. Αὐτόθι ἀριθ. 186.

ήσυχίου βίου εἰς πολυθόρυβον καὶ πολυδαίδαλον οὕτως ὥστε καὶ τὰ ἱερὰ αὐτὰ καὶ ὅσια ἐμπαίζουσι καὶ μυκτηρίζουσι, τιμολόγια τῶν διαφόρων ἱεροτελεστιῶν καὶ θεῶν λειτουργιῶν καταρτίσαντες, οἱ πρὸς σωτηρίαν δῆθεν τῆς ψυχῆς αὐτῶν ἐνταῦθα κατελθόντες καὶ τὸν ἀγιώνυμον τοῦτον τόπον οἰκοῦντες ῥῶσοι κελλιῶται, καὶ εἰς τὸν εὐπιστον καὶ εὐαπάτητον ῥωσικὸν λαὸν κατὰ χιλιάδας καθ' ἑβδομάδα ἐξαποστέλλοντες πρὸς ἐξαπάτησιν αὐτοῦ καὶ ὑπεξαίρεσιν τοῦ ἄρτου τῶν τέκνων αὐτοῦ, ἵνα οὗτοι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ τὸν βίον διάγωσι, καὶ ὄργια ἐν τε Κωνσταντινουπόλει καὶ Ρωσίᾳ, ὅπου ἄνευ τοῦ Ἱερατικοῦ ἐνδύματος μεταβαίνουνσι, διαπραττώσιν, εἰμὴ ἡ Ἱερὰ Κοινότης δι' ὅλων τῶν μέσων καὶ ἐν καιροῖς τὰ μάλιστα χαλεποῖς συνεκράτει αὐτοὺς καὶ ἀνεχαίτιζεν ἀπὸ τοῦ ὀλεθρίου καταβασμοῦ, ὃν ἔλαβον, κηδομένη, ἅτε μήτηρ φιλόστοργος οὖσα, πάντων τῶν ἐν Ἱερῷ Ὄρει ἀσκουμένων μοναχῶν ἀδιακρίτως φυλῆς καὶ ἐθνότητος, αὐτῶν τούτων πρωτίστως τῶν ὑπονομένων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν πολιτείας, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἱερῶν καθεστώτων καθ' ὧν τὰ πεπυρωμένα αὐτῶν βέλη ἔβαλλον ἀπὸ τοῦ θεοστυγοῦς καὶ θεομισήτου φυλετισμοῦ τοῦ παρρωσιασμοῦ ὀρμώμενοι. Τὴν ἀλλοιῶσιν καὶ τὴν καταστρατήγησιν τοῦ παναρχαίου ἀγιορειτικοῦ καθεστώτος καὶ τῶν ἱερῶν θεσμῶν καὶ σεβαστῶν διατάξεων ὡς καὶ τὸν ἔκλυτον τῶν ῥώσων κελλιωτῶν βίον βουλομένη προλαβεῖν ἡ Ἱερὰ Κοινότης, προέβη τὸ μὲν εἰς τὴν διὰ τοῦ ΝΑ' πρακτικοῦ αὐτῆς τοῦ ληφθέντος τῇ 21ῃ Σεπτεμβρίου 1888, ἀπέλασιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου τῶν δύο γραμματέων τῶν ἀσεβῶν ῥωσικῶν ἐγκυκλιωδῶν γραμμάτων, Πέτρου Χοὺς καὶ Στεφάνου Θ. Μάρκου, καὶ τὴν παῦσιν ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἐργασίας τοῦ ῥώσου μοναχοῦ Μελχισεδέκ, ἐπὶ ἀπειλῇ ἀπομακρύνσεως καὶ τούτου ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ὄρους, φρονοῦσα ὅτι οὕτω καὶ ἡ τάξις αὕτη τῶν κελλιωτῶν συναισθανομένη τὸ μέγα, ὅπερ διαπραττει, ἀσέβημα, θὰ ἔπαυε τοῦ ἀνιέρου καὶ ἱεροκαπηλικοῦ τούτου ἔργου· ἀλλ' ἀτυχῶς, ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἐδείχθη, ἐψεύσθη τῶν ἐλπί-

δων, διότι οἱ παράνομοι οὗτοι καὶ ἀσεβεῖς κελλιῶται οὐκ ἠβουλήθησαν συνιέναι, τὸ δὲ εἰς τὴν ἀπόλυσιν τοῦδε τοῦ ἐγκυκλίου πρὸς τὰς Ἱερὰς Μονάς. «Ἡ Ἱερὰ Κοινότης ὡς ἀρχὴ ἀνωτάτη τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου ἐκ καθήκοντος, ᾧ περιβέβληται, τέτακται φρουρὸς ἄγρυπνος τῆς τηρήσεως τοῦ καθεστῶτος, ὅπερ ἀσινὲς ἄχρι δεῦρο κεκληροδότηται ὑπὸ τῶν ἀειμνήστων ἡμῶν πατέρων ὡς παρακαταθήκη ἱερὰ, δι' ἧς ἐν μακραίῳ ἐποχῇ διεσώθησαν τὰ εὐαγῆ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου σκηνώματα· ἡ αὐστηρὰ τήρησις τοῦ καθεστῶτος τούτου, ἣν ἐκείνη ἥτις ὁμολογουμένως, ἐν μέσῳ τῶν ποικίλων καιρικῶν μεταβολῶν, διέσωσε τὰ Ἱερὰ Μοναστήρια· ἡ τήρησις ἄρα τοῦ καθεστῶτος τούτου ἐπιβάλλεται τῇ Κοινότητι ὡς καθήκον ἐκ τῶν πρωτίστων, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ ταῖς Ἱεραῖς Μοναῖς, αἵτινες ἀείποτε διὰ συνεργασίας ἀδελφικῆς ὀφείλουσι συντελεῖν εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ καθεστῶτος τούτου καὶ τὸ ἀναλλοίωτον ὡς οἶόν τε τοῦ μοναχικοῦ βίου. Δυστυχῶς ἀπὸ τινος χρόνου τὸ καθεστὼς τοῦτο, τὸ κανονίζον τὰς σχέσεις καὶ διαγράφον τὰ καθήκοντα τῶν μοναχῶν ἐν ταῖς τάξεσιν, εἰς ἃς ἀνήκουσιν οὗτοι, εἴτε ὡς κελλιῶται, εἴτε ὡς σκητιῶται, εἴτε ὡς ἄλλοι τινες, φαίνεται ὅτι δὲν τηρεῖται ὑφ' ἀπάνταν μετὰ τοῦ αὐτοῦ σεβασμοῦ (ὀλίγη προσοχή, ἐν βλέμμα εἰς τὸν βίον τῶν κελλίων δύναται νὰ πείσῃ τὰς Ἱερὰς Μονάς, ὅτι πνεῦμα καινοφανὲς, τάσις τις καὶ ἀμιλλα πρὸς καινοτόμους τοῦ βίου τούτου ἐκτροπὰς, ἤρξατο ἐγκαινιζομένη ἐν τῷ Τόπῳ) μετὰ τῆς αὐτῆς, ὡς καὶ πρότερον, ἀγνόητος, μετὰ τῆς Ἱερᾶς ἐκείνης εὐλαβείας καὶ αὐταπαρνήσεως, ἥτις ἐχαρακτήριζε τοὺς ἀειμνήστους ἡμῶν πατέρας, ὑπ' ἐνίων ἐκ τῶν κελλιωτῶν οἵτινες δημιουργοῦσι καθεστὼς νέον ἐν τῷ Τόπῳ καὶ ἀνεπαίσθητως παραλύουσι τὸν βίον τὸν κελλιωτικὸν εἰς ἄλλον τινά.

Ἐν πρώτοις ἐναντίον τῶν ὁμολόγων, ἅτινα κρατοῦσιν εἰς χεῖρας αὐτῶν, ἐν οἷς φαίνεται ὠρισμένος ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀναγνωρισμένων ἐν αὐτοῖς κατοίκων καὶ τὰ καθήκοντα, ἅτινα ὀφείλουσιν ἐπιτελεῖν οἱ μοναχοί, ἐνιοὶ τῶν κελλιωτῶν τοῦ προορισμοῦ καὶ

τῆς τάξεως τῆς ἑαυτῶν ἐπιλαθόμενοι περὶ καινὰ τινα καὶ μεγάλα τυρβάζουσιν ἤδη, μεγάλοι ἐκ μικρῶν ἐπιθυμήσαντες γενέσθαι, καὶ τὰ συντεθειμένα ἄδῶς παραβαίνοντες νέας ἐκάστοτε κατατολμῶσι παραβάσεις καὶ νέου γίνονται εἰσηγηταὶ βίου, καὶ ἀποδεικνύουσιν οὕτω περιτράνως ὅτι παρεγνώρισαν τὴν τάξιν τοῦ βίου, εἰς ἣν ἀνήκουσιν μετὰ θέρμης καὶ ζήλου ἐργαζόμενοι εἰς κατάρρησιν καὶ κατάργησιν τῶν θεσμῶν ἐκείνων, ἅτινα ὡς ὑποχρεώσεις ρητῶς ἀνέλαβον διὰ τῶν ὁμολόγων ἀπέναντι τῶν Μονῶν· ἀφ' οὗ πρωτίστως ἐπηύξησαν τὰ κελλία διὰ νέων ὑπερηφάνων καὶ ὑψηρεφῶν οἰκοδομῶν μετὰ Ἐκκλησιῶν εὐρειῶν καὶ δυσαναλόγων, συνήγαγον ἐν αὐτοῖς σμῆνος ὅλον ἀγνώστων ρασοφόρων, οἵτινες τὸ πιναρὸν τοῦ μοναχοῦ ὑποδυσάμενοι τριβάριον περὶ πᾶσαν ἄλλην καταγίνονται ἐνασχόλησιν ἢ περὶ τὴν ἐξάσκησιν τῆς φίλης ἀρετῆς καὶ τοῦ ἀγνοῦ μοναχικοῦ βίου· ὅθεν ἢ καθ' ὁμίλους συγκεντρώσεις τοιούτων ἀγνώστου προελεύσεως καὶ διαγωγῆς ἀνθρώπων ἐντισι τῶν κελλίων δικαίαν γεννᾷ ἀπορίαν τί ἄρα καὶ σκοπὴ αὕτη γιγνομένη καὶ τίνας ἔχη τοὺς πρὸς διατροφήν καὶ συντήρησιν αὐτῆς πόρους; Σκληρὸν, ἀλλ' ἀληθὲς εἰπεῖν, οἱ εὐσεβεῖς οὗτοι τοῦ Κυρίου μαθηταὶ νέους διήνοιξαν ἑαυτοῖς πόρους, πλουσίας ἀποκομίζοντες τὰς ἀφελείας, ἐκμεταλευόμενοι τὸ ἀγαθὸν τῆς ἐλεημοσύνης αἰσθημα δι' ἀλληλογραφίας, ἣν σπουδαίαν καὶ ἐπιβάλλουσαν κατήρτησαν πρὸς τοὺς ἐν Ρωσίᾳ ὀρθοδόξους, λαμβάνουσι χρῆμα πρὸς οὐδὲν τὸ ἕτερον αὐτοῖς συντελοῦν ἢ πρὸς τὸ ὑποθάλψαι τὴν ἀργίαν, πρὸς τὸ ἐκλύσαι τὸν μοναχικὸν βίον, πρὸς τὸ φιλοδωρῆσαι τῷ Τόπῳ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὴν κακίαν καὶ διαφθοράν καὶ πρὸς τὸ μεταβαλεῖν τέλος τὰ κελλία εἰς ἐνδιαιτήματα ραστώνης.

Ἡ Κοινότης πρὸ τοιαύτης καταστάσεως δὲν ἦτο δυνατόν ἢ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν ἑαυτῆς προσοχὴν καὶ μέριμναν περὶ τοῦ τρόπου δι' οὗ ἔσται δυνατὴ ἡ διόρθωσις αὐτῆς, ἢ πρόληψις δὲ δυσαρέστων διὰ τὸν ὅλον τόπον συνεπειῶν. Ἐφ' ᾧ καὶ διασκεψαμένη καταγγέλλει σήμερον τὴν κατάστασιν ταύτην εἰς τὰς Ἱερὰς Μονὰς,

ἀφ' ὧν τὰ κελλία ἐξαρτῶνται, καὶ γνωστοποιεῖ αὐταῖς ὅτι τὰ κελλία δέον νὰ μένωσιν, ἀείποτε ὡς κελλία, μὴ ἀλλάσσοντα προορισμὸν, θὰ μείνωσι δὲ πράγματι τοιαῦτα, ὡς καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ἐὰν αἱ μοναὶ ζητήσωσι τὴν πιστὴν τήρησιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ὁμολόγων· πρωτίστως δέον νὰ περιορίσωσι τὸν ἀριθμὸν, τῶν ἐν αὐτοῖς κατοικούντων, εἰς τὰ ἐν τῷ ὁμολόγῳ πρόσωπα· νὰ ἀπαγορεύσωσιν αὐστηρῶς τὴν ἐνοίκησιν καὶ διαμονὴν καβιωτῶν, τὴν μάστιγα ταύτην τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὑφ' ἧς ἀπειλεῖται ὁ Τόπος· νὰ παύσωνται αἱ Μοναὶ χορηγοῦσαι τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ εὐρύνειν καὶ μεγαλύνειν τὰ κελλία διὰ νέων οἰκοδομῶν καὶ Ἐκκλησιῶν· νὰ ἀπαγορεύσωσι τὴν χρῆσιν κωδῶνων, ἐπιτροπομένου ἐνὸς μόνον μικροῦ, κώδωνος, κατὰ τὴν ἔκπαλαι τάξιν· νὰ μὴ ἐπιτρέπηται τοῖς κελλιῶταις καὶ σκητιῶταις νὰ κείρωσι μοναχοὺς ἄνευ προηγουμένης γραπτῆς ἀδείας τῶν Μονῶν, ὁπότε κειρομένου τινὸς δέον ἢ Μονὴ νὰ διδῇ ἀπόδειξιν ἐνφράγιστον, τοιάνδε δηλοῦσαν τὸν χρόνον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ καρέντος μοναχοῦ («ὁ φέρων τὸ παρὸν (δεῖνα) ἔκαρθε μοναχὸς τῇ ἀδείᾳ τῆς Μονῆς ἡμῶν (δεῖνα) τῇ....»· Ὁ μὴ φέρων τοιαύτην ἀπόδειξιν δὲν θέλει ἀναγνωρίζεσθαι παρὰ τῆς Μονῆς, θὰ τιμωρῆται δ' αὐστηρῶς καὶ ὁ Γέροντας ὁ κείρας αὐτὸν μοναχόν· νὰ ἀπαγορεύσωσι τὴν ἀλληλογραφίαν, ἣν διεξάγουσι στέλλοντες εἰς Ρωσίαν καθ' ἑβδομάδα χιλιάδας ὅλας γραμμάτων δι' ἀργυρολογίαν, πορισμὸν οὕτω τὴν εὐσέβειαν, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ποιούμενοι, καὶ ἐν γένει νὰ ἐπιβάλωσι τοῖς κελλιῶταις τὸν βίον ἐκεῖνον, ὃς ἔκπαλαι ἀνήκει αὐτοῖς καὶ ἀφ' οὗ νῦν ἐξετράπησαν.

Αἱ Μοναὶ τὴν ταχίστην δέον νὰ θέσωσιν εἰς ἐφαρμογὴν τὰ ἀνωτέρω· ἄλλως ἐχέτωσαν ὑπ' ὄψει ὅτι αὐταῖς χερσὶν ἐτοιμάζουσι τὰ σάβανα καὶ τὴν κηδείαν τοῦ διὰ πολλῆς τιμῆς ἀγομένου καὶ ἀνὰ τὰ στόματα πάντων μετὰ τόσοῦ κόμπου, μετὰ τόσης ὑπερηφανείας περιφερομένου καθεστῶτος· ἐχέτωσαν ὑπ' ὄψει ὅτι ἐκείνη τῶν Μονῶν, ἣτις ἀμελήσει τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀνωτέρων, βαρεῖαν θέλει ὑπέχει εὐθύνην ἐνώπιον τῆς Κοινότητος ὡς ἀρχῆς,

ἐνώπιον αὐτῆς τῆς Ἱστορίας, ἥτις θέλει κρίνει τὰ γεγονότα ὡς ἔργα ἡμέτερα, ὡς ἔργα ἀνθρώπων μὴ ἐπιτελεσάντων τὸ ἑαυτῶν καθῆκον, ἀξίων δ' ἄρα κατακρίσεως καὶ τιμωρίας. Ταῦτα φέροντες εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Μονῶν διατελοῦμεν λίαν φιλαδέλφως.

Δ'.

Ἡ Ἱερὰ Κοινότης δὲν ἠρκέσθη εἰς τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἐγκυκλίου τούτου καὶ μόνον πρὸς περιφρούρησιν καὶ προστασίαν τῶν Ἱερῶν καθεστώτων, ἀλλὰ προέβη καὶ περαιτέρω, ἀφ' οὗ πάντα τὰ μέσα τῆς ἐπεικειάς καὶ τῆς νομιμότητος ἐξήντησε πρὸς διόρθωσιν καὶ ἐπαναφορὰν εἰς τὴν εὐθεϊαν καὶ νόμιμον ὁδὸν τῶν τοιούτων ἐπιβούλων ἐχθρῶν τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ τῆς παραβιάσεως τῶν Ἱερῶν καθεστώτων, ὧν τὴν ἀκριβῆ τήρησιν καὶ ἐφαρμογὴν καθῆκον ἑαυτῆς ἱερὸν καὶ ἀπαραίτητον θεωρεῖ.

Οἱ κώδικες τῆς Ἱερᾶς Κοινοῦτος βρύθουσιν Ἱερῶν ἀποφάσεων πρὸς προστασίαν τῶν Ἱερῶν καθεστώτων συνταχθεῖσων, ἐξ ὧν εἰς πίστῳσιν προσάγομεν τὰς ἐλαχίστας ταύτας, καταδεικνυούσας τὸ εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον καὶ τὸν ἀπεριόριστον σεβασμὸν, ὃν εἶχον πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τὰς Ἐκκλησιαστικὰς διατάξεις καὶ τὰ σεπτὰ καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου οἱ συντάξαντες καὶ ὑπογράψαντες αὐτάς.

Ἡ Ἱερὰ Κοινότης διὰ πράξεως αὐτῆς ληφθείσης τῇ 27ῃ Ὀκτωβρίου τοῦ 1882 ἔτους ἐν τῇ ΝΒ' συνεδρίᾳ αὐτῆς, ἵνα παραλίπωμεν τὰς προγενεστέρας, προέβη τῇ αἰτήσῃ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ρωσικοῦ εἰς τὴν ἔξωσιν τοῦ Ἑλλήνου χατζῆ Γεωργίου ἐκ τοῦ ρωσικοῦ κελλίου «ὁ Ἅγιος Στέφανος» ὡς μὴ συμμορφουμένου πρὸς τὰ καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου.

Τὴν 15ην Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, πρὸς δὲ καὶ διότι ἀντεστρατεύετο εἰς τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Καρακάλλου, προέβη ἡ Ἱερὰ

Κοινότης ἐν τῇ ΝΖ' συνεδρία αὐτῆς εἰς τὴν ἔξωσιν ἐκ τοῦ Καρακαλληνοῦ κελλίου «ὁ Ἅγιος Γεώργιος» τοῦ Ἑλλήνος μοναχοῦ Γαβριήλ.

Ἐν δὲ τῇ Ρ' συνεδρία, τῇ συγκροτηθείσῃ τῇ 28ῃ Νοεμβρίου 1883, καὶ τῇ ΡΔ' τοῦ αὐτοῦ ἔτους διαμαρτύρεται, πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα, ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἰβήρων κατὰ τοῦ κελλιώτου αὐτῆς Βενεδίκτου μοναχοῦ ἐκ τοῦ κελλίου «ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος» ὡς παρανόμως αὐξήσαντος τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν τῷ κελλίῳ μοναχῶν ἀπὸ τριῶν εἰς πενήκοντα (50) καὶ ζητεῖ τὴν ἔξωσιν τῶν ὑπεραριθμῶν.

Καὶ οὐ μόνον τοιαύτας ἀποφάσεις λαμβάνει ἐν τῷ δικαίματι αὐτῆς ἡ Ἱερὰ Κοινότης, ὡς ἀνωτάτη τοῦ Τόπου ἀρχή, ἀλλὰ καὶ πράξεις ἀντιβαινούσας εἰς τὰ πανάρχαια καὶ πάνσεπτα καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου ἀκυροῖ, ὡς ἔπραξε τῇ 15ῃ Νοεμβρίου 1893 ἀκυρώσασα τὸ κελλιωτικὸν ὁμολόγον τῆς 16ης Αὐγούστου, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποῖου, ἐν μεσοηγουμένειᾳ, ἐπωλήθη τὸ παρὰ τὰς Καρῶς κελλίον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἑσφιγμένου «οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι» εἰς τὸν Νεόφυτον ἱερομόναχον Μπουραζέρην, καὶ τὸ συμβόλαιον τῆς 18ης Αὐγούστου 1894 δι' οὗ συνωμολογήθη ἡ μετατροπὴ τοῦ κελλίου τούτου εἰς σκήτην Ρωσικὴν, παρὰ τὸ ἀνωτέρω Ἐγκύκλιον, τὸ 67ον ἄρθρον τοῦ κανονισμοῦ τῶν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Μοναστηρίων ρητῶς διαλαμβάνον, ὅτι «ἄνευ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τῆς Συνάξεως καὶ ἀδείας τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, οὐδὲν Μοναστήριον δύναται νὰ καταρτίσῃ καὶ σχηματίσῃ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει νέαν σκήτην»¹ καὶ τὰ Σιγιλιώδη γράμματα τῆς Ἐκκλησίας, ἅτινα ἀπαγορεύουσι τὴν μετατροπὴν κελλίων εἰς σκήτας, ὅπερ ἐστὶν ὅλως σπάνιον καὶ ἐξαιρετικὸν καὶ μόνον ἔνεκα λίαν σπουδαίων λόγων ἐπιτρεπόμενον, καὶ τότε μετὰ προηγουμένην συγκατάθεσιν τῆς κυριάρχου Μονῆς, ἔγκρισιν τῆς Ἱερᾶς

1. Ὁθ. κωδ. τομ. Γ'. σελ. 2819,

Κοινότητος καὶ ἐπικύρωσιν τῆς Ἐκκλησίας, ὅροι, οἵτινες πρὸς ἐλίτευξιν τούτου εἰσὶν ἀπαραίτητοι· ἄλλως ἢ πρᾶξις ἀφ' ἑαυτῆς ἐστὶν ἄκυρος, ὡς καὶ πάντα τὰ σχετικὰ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν τῆς μετατροπῆς τοῦ κελλίου εἰς σκήτην πρακτικὰ καὶ λοιπὰ ἔγγραφα, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. αὔξ. 156 ἀποφάσεως αὐτῆς ἐκδοθείσης τῇ 17ῃ Σεπτεμβρίου 1894.

Ἡ Ἱερὰ Κοινότης, ἡ ἀγρύρως φυλάττουσα τὴν ἀπαραχάρακτον τήρησιν τῶν Ἱερῶν καθεστώτων, καὶ αἰτησὶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Χιλιανδαρίου, περὶ ἐγγραφῆς ἐν τῷ ὁμολόγῳ τοῦ ἐν Καρυαῖς κελλίου αὐτῆς «Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» δύο Γερόντων, ἀπέρριψεν ἐν τῇ ΜΓ'. συνεδρίᾳ αὐτῆς τῇ συγκροτηθεῖσῃ τῇ 30ῃ ὁκτωβρίου τοῦ 1909, ὡς παράνομον καὶ ἀντιστρατευομένην εἰς τὰ καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου.

Τοιαύτην ἀντικανονικὴν καὶ παράνομον αἴτησιν ὑπέβαλε τοῖς καὶ ὁ Ρῶσος Ἱερομόναχος Παντελεήμων, Καρακαλληνὸς κελλιώτης, τῇ Ἱερᾷ Κοινότητι κατὰ τὴν ΚΖ' συνεδρίαν, τὴν ΚΘ' καὶ τὴν ΔΖ' τοῦ 1910 ζητῶν τὴν ἐγγραφὴν ἐν τῷ κελλιωτικῷ ὁμολόγῳ δώδεκα προσώπων καὶ ἀπεριόριστον ἀριθμὸν μὴ ἐγγεγραμμένων τοιούτων· ἀλλὰ καὶ αὕτη διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἀπερρίφθη παμψηφεί.

Ἐπραξε δὲ τοῦτο, ὁ ἐν λόγῳ Ἱερομόναχος, ἵνα νομιμοποιήσῃ τὸ εἰς χεῖρας αὐτοῦ εὐρισκόμενον παράτυπον ἔγγραφον ἀπὸ τῆς 27ης Σεπτεμβρίου 1897, παρὰ νόμῳ δοθὲν αὐτῷ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Καρακάλλου, καὶ διαλαμβάνον δώδεκα πρόσωπα! Τὸ παράνομον τοῦτο ἔγγραφον «ὡς προσκροῦσον ἄντικρυς πρὸς τὰ πανάρχαια σεβαστὰ ἔθιμα καὶ καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου» ἠκύρωσεν ἡ Ἱερὰ Κοινότης διὰ τῆς Ν' ἀποφάσεως αὐτῆς, ληφθείσης τῇ 23ῃ Νοεμβρίου 1894, καὶ δι' ἄλλους μὲν λόγους, «ἀλλὰ καὶ διότι ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Καρακάλλου οὐδὲν δικαίωμα εἶχεν, ἵνα ἐκδώσῃ ἕτερον οἷον δὲποτε συμφωνητικὸν ἔγγραφον ἀφορῶν εἰς τὴν μείωσιν ἢ αὔξησιν τῶν καθοριζομένων τριῶν κελλιωτικῶν προσώπων, ἅτινα ἀναφέρονται ἐν ἅπασι τοῖς

κελλιωτικοῖς ὁμολόγοις συμφώνως τοῖς ἐπικρατοῦσι καθεστῶσι.

Θέλων δὲ ὁ ἐν λόγῳ Ρῶσος κληρικὸς ἵνα ἐκ παντὸς τρόπου καταπατήσῃ τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τῆς Μονῆς Καρακάλλου καὶ τὰ καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου καὶ μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃ τοῦτο, προέβη καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τόλμημα ὁ τάλας φρονῶν ὅτι οὕτω θὰ ἐνοχοποιή τὴν κυρίαρχον αὐτοῦ Μονήν.

Διέταξε δηλαδὴ τὸν ὑπάλληλον αὐτοῦ τὴν ἐσπέραν τῆς 13ης πρὸς τὴν 14ην τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ 1903 καὶ ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως ἐπυροβόλησε τὸν ἡμίονον αὐτοῦ· τὴν ἐπομένην δὲ κατήγγειλε τὸν δασοφύλακα τῆς Μονῆς, αὐτὸν ἐκείνον ὅστις τὰς παρανόμους αὐτοῦ πράξεις κατήγγειλεν εἰς τὴν Μονήν, ὡς ἀποπειραθέντα ἵνα δολοφονήσῃ αὐτόν! Γενομένων ὅμως ἀνακρίσεων καὶ ἐξαχθείσης καὶ τῆς σφαίρας ἐκ τοῦ μηροῦ τοῦ ἡμίονου, ἣτις ἦν σφαῖρα περιστρόφου καὶ οὐχὶ Γκρᾶ, ὡς εἰς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα καὶ τὸν Καϊμμακάμην κατήγγειλεν, ἀπεδείχθη συκοφάντης καὶ αὐστηρῶς θὰ ἐτιμωρεῖτο, εἰ μὴ ἐπενέβαινε ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ Πρόξενος Ρῶσος ἐνεργῶς ἐνεργήσας ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὁ ταραχοποιὸς οὗτος Ρῶσος κληρικὸς εἰς τόσας προέβη καταστρατηγήσεις τῶν καθεστώτων τοῦ Τόπου καὶ τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Καρακάλλου, ὥστε ἐτιμωρήθη ὑπὸ τῆς σεπτῆς ἡμῶν Μητρὸς Μελ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διὰ καθαιρέσεως κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 5625 σεπτὸν Πατριαρχικὸν γράμμα ἀναγνωσθέν ἐν τῇ ΝΔ' συνεδρίᾳ τῆς Ἱερᾶς Κοινοῦτητος τῇ συγκροτηθείσῃ τῇ 2α ὁκτωβρίου 1906.

Τυχὼν δὲ ὕστερον, τῇ ἐπεμβάσει τῆς Ρωσικῆς Πρεσβείας, τῆς συγγνώμης αὐτῆς δι' ἀπάτης, ὑποκριθεὶς τὸν ἐτοιμοθάνατον, ἤρξατο καὶ αὐθις τῶν προτέρων καὶ χειρότερων παρανομιῶν, ἀντὶ νὰ συνετισθῇ καὶ μετανοήσῃ ὁ τάλας δι' ὅσα ἔπραξεν, ἔνεκα τῶν ὁποίων προὐκάλεσε τὴν διὰ ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Κοινοῦτητος κατεδάφισιν τῶν παρανόμως ἀνεγερθέντων κτιρίων συνφθὰ καὶ τῇ ἀπὸ 5 Μαρτίου 1912 ὑπουργικῇ διαταγῇ ἀπαγορευοῦσῃ τὴν ἀνέγερσιν οἰκοδομῶν παρὰ τοῦ Ἱερομονάχου Παν-

τελεήμονος καὶ τὴν ἀνάρτησιν μεγάλου κώδωνος ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τῆς κυριάρχου Μονῆς· διὰ τοῦτο καὶ τοιοῦτος κώδων σταλεῖς ἐκ Ρωσίας ὑπὸ τῆς παρρωσιτικῆς ἐταιρείας εὐρίσκεται ἔτι ἐν Δάφνῃ, ὁπόθεν δὲν θὰ ἐπιτραπῇ πλέον ἢ παραλαβὴ αὐτοῦ ὑπὸ κελλιώτου.

Κατὰ δὲ τὸ ΜΒ'. πρακτικὸν τῆς 18 Φεβρουαρίου 1912 διετάχθη ἵνα ἐπιστρέψῃ τὸ παράτυπον καὶ ἀκυρωθὲν ἔγγραφον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Καρακάλλου καὶ λάβῃ κανονικὸν ὁμόλογον συνφδὰ τῷ Πατριαρχικῷ Σιγίλλιώδει γράμματι τοῦ 1909· ἀλλὰ δὲν προσήγαγε τοῦτο καὶ ὥς ἐκ τούτου ἐπανελήφθη καὶ αὐθις ἡ ἀκύρωσις αὐτοῦ ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ.

Τὴν αὐτὴν διαγωγὴν καὶ τὴν αὐτὴν πρὸς καταστρατήγησιν τῶν προαιωνίων καθεστώτων τάσιν ἐπεδείξατο καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τοῦτου εὐρισκόμενος ἐντῇ παραζάλῃ τῆς διεθνοποιήσεως αὐτοῦ καὶ φρονῶν ὅτι ἡ Ἱερὰ Κοινότης καὶ ἡ κυρίαρχος Μονὴ δὲν θὰ προήσπιζον πλέον τὰ ἀπαράγραπτα δίκαια αὐτῶν, ἀλλ' ἐψεύσθη τῶν ἐλπίδων καθόσον τὰς παρανόμως ἀνεγειρομένας οἰκοδομὰς ἐσπευσεν ἡ Ἱερὰ Κοινότης καὶ κατεδάφισεν, ἀφ' οὗ πρότερον συνέταξε δύο πρακτικά, τὸ τῆς 21ης Ἰανουαρίου καὶ 21ης Μαρτίου τοῦ 1913, ὡς ἀνεγερθεῖσας παρὰ τὸ ἄρθρον 186 τῶν Γενικῶν Κανονισμῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρους Ἀθω. Ἐν τῷ πρακτικῷ τῆς 21ης Ἰανουαρίου 1913 ἐχορηγήθη τῇ Ἱερᾷ Ἐπιστασίᾳ ἡ ἄδεια ὅπως μετὰ τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς προβαίνῃ εἰς τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν τῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ Παντελεήμονος Ἱερομονάχου, ἅμα τῇ αἰτήσῃ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Καρακάλλου, καὶ τοῦτο ἐγένετο, ἐπειδὴ οἱ κελλιῶται, καὶ δὴ ὁ ἐν λόγῳ Παντελεήμων, τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐλευθερίαν παρεγνώρισαν καὶ ἐξέλαβον ὡς ἀναρχίαν, καὶ ἀσυστόλως προέβαινον ἄνευ τῆς ἀδείας τῆς κυριάρχου Μονῆς εἰς πᾶσαν παράνομον πράξιν.

Ἐνεκα τῆς μεγάλης καὶ ἀνυποφορήτου δυστροπίας τοῦ Ρά-

σου τούτου κληρικῶν καὶ ἀνυποτάκτου καὶ τοῦ ἀτασθάλου χαρακτῆ-
ρος αὐτοῦ, ἀείποτε τὰ κυριαρχικά δικαιώματα τῆς Μονῆς πειρω-
μένου ἵνα καταπατήσῃ καὶ τὰ καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου
ἵνα καταργήσῃ, ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Καρακάλλου ἐνήγαγε καὶ αὐθις
αὐτὸν εἰς δίκην διὰ τῆς ἀπὸ τῆς 3ης Νοεμβρίου μηνὸς ἐνεστῶτος
ἔτους ἀγωγῆς αὐτῆς, ἀναγνωσθείσης ἐν τῇ ΠΓ'. συνεδρίᾳ τῆς
Ἱερᾶς Κοινότητος, τῇ συγκροτηθείσῃ τῇ 18ῃ Νοεμβρίου τοῦ αὐ-
τοῦ ἔτους, καὶ δι' ἄλλους μὲν λόγους σοβαροὺς, ἀλλὰ καὶ διότι
τυγχάνει καὶ ἐνοικιαστῆς δι' ἐνενήκοντα ἐννέα (99) ἔτη, τῆς ἐν
τῷ Διβάνῳ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ παρὰ τοὺς Ἱε-
ροὺς Κανόνας καὶ τὰ καθεστῶτα ταῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου αὐ-
στηρῶς ἀπαγορεύοντας τὴν ἐγγραφὴν καὶ διαμονὴν τοῦ αὐτοῦ
προσώπου ἐν δύο ἱεροῖς σκηνώμασιν. Ἡ δίκη ἀνεβλήθη ἕνεκα
τῶν μεγάλων ἐορτῶν καὶ ἐκδικασθῆσεται μετ' αὐτάς.

Ἡ Ἱερὰ Κοινότης πρὸς περιφρούρησιν τοῦ κελλιωτικοῦ
καθεστῶτος εἶχε διορίσῃ ἐποπτευτικὴν ἐπιτροπὴν, ἥτις εἶχε τὴν ἐ-
ποπτείαν ἐπὶ τῶν ἀνεγειρομένων κτιρίων κατήγγειλλε δὲ τοὺς πα-
ρανόμως ἀνεγείροντας τοιαῦτα εἰς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα, ἥτις
προέβαινεν ἀμέσως εἰς τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν ἐπὶ ἀπειλῇ ἀπο-
βολῆς ἐκ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου παντός, ὅστις ἤθελεν ἐργασθῇ
εἰς ἀπηγορευμένον κτίριον. Κατὰ τὴν 1ην δὲ Μαΐου τοῦ 1906 ἐν
τῇ ΚΑ'. συνεδρίᾳ αὐτῆς ἡ Ἱερὰ Κοινότης, ὅτε ὁ Νήφων Κρασ-
νῶφ ἀνήγειρε τὸ πολυώροφον ἐκεῖνο μέγαρον, ἀπέλυσέ καὶ
ἐγκύκλιον πρὸς τὰς Ἱερὰς Μονάς, δι' οὗ ἀπηγόρευε τὴν πώλη-
σιν οἰκοδομησίμου ξυλείας εἰς τὸν Νήφωνα Κρασνῶφ, τὸν
Παντελεήμονα Ἱερομόναχον καὶ πάντα κελλιώτην Ρῶσον, διότι
μόνοι οἱ Ρῶσοι κελλιῶται ἀπειθοῦσι πρὸς τὰς καθεστηκυίας ἀρ-
χάς, κτίζοντες κελλία παρὰ τὴν ἄδειαν τῆς κυριάρχου Μονῆς καὶ
τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος. Κατὰ δὲ τὴν 5ην τοῦ Μαρτίου 1909 ἔ-
παυσε τὰς ἐργασίας, αἵτινες ἐγένοντο παρὰ τὸ κελλιώτικόν καθε-
στῶς ἐν τῷ κελλίῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας «ὁ Εὐαγ-
γелиσμός τῆς Θεοτόκου» καὶ τῇ 9ῃ Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους διὰ τοῦ

ὕπ' ἀριθμὸν ΚΔ'. πρακτικοῦ αὐτῆς ὑπεχρέου τὸν κελλιώτην τῆς ρηθείσης Μονῆς, Ἀνθιμον Ἱερομόναχον, ἵνα τὸ νέον κτίριον, ὁπερ ἀνήγειρε, κατασκευάσῃ διὰ σανίδων καὶ οὐχὶ διὰ λίθων· ἄλλως ἡπείλει ὅτι θὰ προέβαινεν εἰς τὴν κατεδάφισιν αὐτοῦ.

Ἡ Ἱερὰ Κοινότης δὲν εἶχε μόνον τὸν Ρῶσον Παντελεήμονα καὶ τὸν Νήφωνα Κρασνώφ, καὶ Γεράσιμον Ἱερομόναχον καὶ τὸν Πέτρον Μπουραζέρη, τὸν Γεώργιον τὸν ἐν Κερασία καὶ τὸν Ἀγιαρτεμίτην παραβάτας τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τῶν Μονῶν, τῶν σεπτῶν καθεστώτων καὶ τῶν Ἱερῶν κανόνων, ἀλλὰ καὶ πάντας ἐν γένει τοὺς ρώσους κελλιώτας, οἵτινες οὐδὲν Ἱερὸν, οὐδὲ ὅσιον ἐσεβάσθησαν, ἀλλὰ τὰ πάντα ἀπεπειράθησαν ἵνα ἀνατρέψωσι καὶ καταργήσωσι στηριζόμενοι ὡς τὰ πολλὰ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἰσχύος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ρωσικῆς Πρεσβείας, ἣτις ἐπενέβαινεν ὅτε μὲν παρὰ τῇ Τουρκικῇ Κυβερνήσει, ὅτε δὲ παρὰ τοῖς Πατριαρχείοις καὶ οὕτως ἐγαλάρου ἢ καὶ ὅλως ἐξουδετέρου τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ὡς ἐξάγεται καὶ ἐξ ἄλλων τε πολλῶν, ἀλλὰ δὴ καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 238 καὶ ἡμερομ. 9ῃ Ἰανουαρίου 1912 ἐπιστολῆς τῆς Ἐκκλησίας, δι' ἧς «ἡρθη» καθ' ἃ διαλαμβάνεται ἐν τῷ Γ', πρακτικῷ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τῷ συνταχθέντι τῇ 1ῃ Φεβρουαρίου 1912, «ἡ ποινὴ τῆς ἀργίας ἢ εἰς τὰ κελλία Νήφωνος Κρασνώφ καὶ Γερασίου Ἱερομονάχου, ρώσων, ἐπιβληθεῖσα ἕνεκα τῶν παρανόμων καὶ παρὰ τὰ καθεστώτα ἀνεγειρομένων πελωρίων διαστάσεων νέων οἰκοδομῶν, ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅπως ὁ μὲν Ἱερομόναχος Νήφων στεγάσῃ τῷ ἐν τῷ κελλίῳ αὐτοῦ κτίριον ἄνευ ἄλλης τινὸς προσθήκης ἐπὶ ποινῇ καθαιρέσεως, ὁ δὲ Ἱερομόναχος Γεράσιμος συμμορφωθῇ αὐστηρῶς κατὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ, πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς Μονῆς τοῦ Χιλανδαρίου καθορισθείσας διαστάσεις». Ἡ Ἐπιστολὴ αὕτη ἐξουδετέρωσε πάσας τὰς ἐνεργείας τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ παρέλυσε πᾶσαν αὐτῆς ἐνέργειαν καὶ δρᾶσιν, καθόσον αὕτη εἶχεν ἀντιπάλους τότε καὶ τοὺς νεοτούρκους, καὶ ἐν τῇ ἐπομένῃ συνεδρίᾳ συνελθοῦσα ἡ Ἱερὰ Κοινότης εἰς πλήρη ἀπαρτίαν ὑπέγραψε τὸ

ἐξῆς πρακτικὸν κατὰ τὴν Δ' συνεδρίαν τῆς 3ης Φεβρουαρίου 1912, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου συνετάχθη καὶ ἀπεστάλη καὶ ἡ ἀνάλογος ἐπιστολή. . . «Συζητεῖται ἐπὶ τὸ εὐρύτερον τὸ περιεχόμενον τῆς ὑπ' ἀριθ. 238 καὶ ἡμερομηνίαν 9ης Ἰανουαρίου Πατριαρχικῆς Ἐπιστολῆς, ἀναγνωσθείσης ἐν τῇ προηγουμένῃ συνεδρίᾳ ἀναφορικῶς τῶν Ρώσων κελλιωτῶν Νήφωνος Κρασνὼφ καὶ Ἱερομονάχου Γερασίου, καὶ ἐγκρίνεται ἵνα ἀπαντητικῶς δηλωθῇ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι, ὅτι ἡ ἄγαν ἐπιεικὴς καὶ ἐνδοτικὴ στάσις τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι τῶν εἰρημένων κελλιωτῶν κατελύπησε τὴν Ἱερὰν Κοινότητα, ἥς τὸ γόητρον καταπίπτει διὰ τῆς ὑπ' αὐτῆς προώρου ἄρσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ποινῆς καὶ τῆς ποραχωρήσεως ἀδείας ἀνεγέρσεως ναοῦ τῷ Γερασίῳ Ἱερομονάχῳ κατὰ τὰς ὑπὸ τῆς Μονῆς Χιλανδαρίου ὁρισθείσας διαστάσεις καὶ ὅτι πρὸς διάσωσιν τοῦ καταπεπτωκότος γοήτρου τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος παρακαλεῖται ἡ Μ. Ἐκκλησία, ἡ τοσαύτην ἐπιδεικνύουσα μέριμναν ὑπὲρ τῶν καθεστώτων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, ὅπως παρεμποδίσῃ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ εἰρημένου ναοῦ».

Καὶ ταῦτα ἐγένοντο ὑπ' ἐκείνου, ὅστις κατὰ μὲν τὴν 15ην Ὀκτωβρίου 1879 συνίστα τῇ Ἱερᾷ Κοινότητι τὴν τήρησιν τοῦ προαιωνίου ἀγιορειτικοῦ καθεστώτος καὶ τὴν μὴ «πρὸς ἄλλοδαποὺς, ἐπὶ ἡλύδας καὶ ἀγνώστους ἐκχώρησιν Μοναστηριακῶν γαιῶν καὶ ἀπαλλοτριώσιν παντὸς τιμαλφοῦς ἐκκλησιαστικοῦ δικαιώματος ἐν τῷ Τόπῳ ἡμῶν διασωθέντος ἐκ τοσούτων αἰώνων, δεινῶν περιστάσεων καὶ ἀνωμαλιῶν». 1. κατὰ δὲ τὴν 3ην Δεκεμβρίου 1901 ἔγραφε τάδε πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα. «Καὶ δὴ ὡς πρωτίστην προνοίας ἐνδειξιν ποθεῖ ἡ Ἐκκλησία ἰδεῖν καθισταμένην ἐμπράγματον καὶ διαρκῇ παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως καὶ Ἐπιστασίας ἐπαγρύπνησιν, ἀσφαλίζουσιν, τρόπῳ θετικῷ καὶ βεβαίῳ τὴν τῶν παναρχαίων καθεστώτων καὶ ἀλώβητον τήρησιν ἐν Μοναῖς τε καὶ Σκήταις καὶ Κελλίοις καὶ Καλύβαις καὶ τοῖς

1. Περιγρ. Καταλ. σελ. 260, 263, 293.

λοιποῖς ἐξαρτήμασι τὴν ἐπανόρθωσιν δὲ πάσης ὅπωςδῆποτε γενομένης πως παρεκβάσεως.

Ποθεὶ σὺν τούτοις ἰδεῖν τηρεῖν ἀναλλοίωτον καὶ σεβαστὸν τὸ ἐν Καρυαῖς καθεστὼς τοῦ Πρωτάτου καὶ ὑπὸ λύπης κατέχεται, διαπυνθανομένη ὅτι ἡ ἔδρα αὕτη τῆς μοναχικῆς ὑμῶν πολιτείας κυκλοῦται περίξ ὑπὸ κελλίων ὑπερμεγέθους διαστάσεως καὶ ὑπερβαλλούσης λαμπρότητος, ἐπὶ παραβάσει τοῦ περὶ κελλίων καθεστῶτος, περὶ ὧν καὶ προσῆκον ἡγεῖται ἵνα προσηκόντως ἅπαξ διὰ παντὸς δηλωθῇ ὅτι τὰ κελλία μενοῦσιν ἐς αἰεὶ κελλία, μηδεμιᾶς ἐπιτρεπομένης τούτων μετατροπῆς κατὰ γε τοὺς ἀρχαίους τύπους καὶ τὴν μοναχικὴν πολιτείαν τε καὶ τὴν οὐσίαν». 1.

Οἱ ρῶσοι κελλιῶται, Παναγιώτατε Δέσποτα, Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, οἱ τὰ καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου πάντα καταστρατηγοῦντες καὶ ἄρδην ἀνατρέψαι πειρώμενοι δὲν ἔστησαν ἄχρι τῶν προεκτεθεισῶν παρεκτροπῶν, ἀλλ' ἐχάρησαν καὶ περαιτέρω, ἐφάνησαν καὶ ἀσεβέστεροι ἀπεπειράθησαν ἵνα καὶ τὴν ἱερότητα τοῦ τόπου τοῦ ἁγίου βεβηλώσωσιν ἀπετόλμησαν οἱ τάλανες, καὶ τὰς παλλὰς αὐτῶν γὰρ ὁδηγήσωσιν ἐνταῦθα καὶ ἐκμεταλλευθῶσιν αὐτάς, ὥς ἐκμεταλλεύονται καὶ πάντα τὰ ἅγια καὶ ἱερὰ, ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ θεία πρόνοια ἐνέπνευσε τὸν ἐν Δάφνῃ φύλακα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ ἀνεκάλυψε, τίς οἶδέ πως τὸ ἀνοσιούργημα, εἰς ὃ προέβη ὁ τολμητίας ἐκεῖνος ρῶσος ἱερομόναχος Θεοδόσιος, κελλιώτης Ἰβηρίτης, ὁδηγήσας ἐνταῦθα τὴν εἰκοσιπενταετίδα ρωσίδα Τατιανὴν Πατέσεβα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Γεώργιος Θεοδάροβιτς», καὶ ἀμέσως τηλεγραφικῶς κατήγγειλε τοῦτο εἰς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα, ἣτις προέβη εἰς ἀπομάκρυνσιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου διὰ τῆς ΕΒ' ἀποφάσεως αὐτῆς ἐπὶ τῇ βάσει δύο πρακτικῶν τοῦ ΛΣΤ' καὶ ΛΗ' συνταχθείσης τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1905.

Τοιοῦτον ἀνοσιούργημα μόνον ρασοφόροι τοῦ τοιούτου

εἶδους δύνανται νὰ διαπράττωσιν ἡ Ἱερὰ ὁμως Κοινότης, ὡς φέρουσα τὴν εὐθύνην πλήρη ἀπέναντι τῆς ὅλης γνησίας ἀγιορειτικῆς ἀδελφότητος, τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, εἰς ὃν λόγον ἀποδώσει ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως διὰ πᾶσαν αὐτῆς ἀμέλειαν καὶ ἀδιαφορίαν, ἀδυνατεῖ νὰ μὴ τιμωρῇ ἀμειλίκτως πάντα ἀτακτοῦντα καὶ τὰ κυριαρχικὰ τῶν Ἱερῶν Μονῶν δικαιώματα παραβιάζοντα καὶ τὰ Ἱερὰ καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου ἀδεῶς καὶ ἀφόβως παραβαίνοντα.

Ε'.

Τὰ κυριαρχικὰ ταῦτα δικαιώματα τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ αἱ σχέσεις αὐτῶν πρὸς τοὺς ἐν ταῖς Σκήταις καὶ Κελλίοις ἐνασκουμένους ἐξασφαλίζονται καὶ περιθωριοῦνται καὶ διὰ σεπτῶν Πατριαρχικῶν καὶ Συνοδικῶν Σιγιλλίων, ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς ἀποφαινομένων, ὅτι τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ τὰ μικρὰ ταῦτα καθιδρύματα ἱδρυνταί ἐστὶν ἀναφαίρετος καὶ ἀδιαφιλονείκητος τῶν Ἱερῶν Μονῶν περιουσία· οὗτος ὁ ἀείμνηστος καὶ μακαριστὸς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ ἡγούμενος Ἁνθιμος ὁ ΣΤ' ἀποφαίνεται περὶ τῆς Λαυριωτικῆς Σκήτης τῆς Ἁγίας Ἁννης γράψας καὶ τάδε, σὺν ἄλλοις πολλοῖς κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον τοῦ 1874 ἔτους. «Πρῶτον μὲν οὖν ὑπ' ὅψιν ἐθέμεθα κατὰ λόγον τὸ τῆς γνησίας ιδιοκτησίας δικαίωμα, ἀναντιρρήτου ὄντος ὅτι ὁ Σκητιωτικὸς οὗτος τόπος καὶ πάντα τὰ τῶν Σκήτεων τῆς Ἁγίας Ἁννης συγκροτοῦντα ὑπάρχουσι καὶ γινώσκονται καὶ παρὰ πάντων ὁμολογοῦνται κτήματα ἀναφαίρετα καὶ ἀδιαφιλονείκητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας, ἐπέκεινα τῶν ὀκτακοσίων χρόνων, κατὰ τὰ ἀνὰ χεῖρας τῶν Λαυριωτῶν Πατέρων ιδιοκτητικὰ τῶν Ρωμαίων Αὐτοκρατόρων ἔγγραφα καὶ χρυσόβουλλα ἀποδεικνυομένης οὐχ ἦττον καὶ ἀπὸ τῶν Βασιλικῶν Κωδίκων τῆς Κραταιᾶς Ὁθωμ. Βασιλείας καὶ διατρανουμένης τῆς ἐπὶ τῇ ρηθείᾳ Σκήτι κυριαρχικῆς ιδιοκτησίας αὐτῶν».

Περὶ δὲ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἀγιαννητῶν καὶ τῆς μελετηθείσης καὶ κινηθείσης αὐτονομίας αὐτῶν οὗτος ἀποφαίνεται ὁ αὐτὸς ἀοίδιμος Πατριάρχης. «Ταύτην γοῦν ἀποδοκιμάζοντες ἄρδην καὶ καταδικάζοντες ἰσχυρῶς, ὡς ἀπογνώσεως κῆμα καὶ κακοβούλου ἀλαζονείας καὶ παντὶ τρόπῳ ἀπαράδεκτον πᾶσι κοινῶς τοῖς Ἱεροῖς Μοναστηρίοις κηρύττοντες καὶ ἀρχὴν ὀλεθρίων συνεπειῶν, καὶ στάδιον ἀνυπολόστων κακώσεων καὶ γενικῶν ταραχῶν καὶ ἀνωμαλιῶν ἐπὶ τοὺς Ἱεροὺς τούτους τόπους ἀνομολογοῦντες, τοὺς μὲν πρωταιτίους καὶ τὰ ζιζάνια ἐξωσθῆναι τέλεον ἀπὸ τῆς Σκήτης καὶ τοῦ Ἱεροῦ Τόπου ἐκλιπαροῦσι θερμῶς, ὡς πτέρναν κινήσαντας κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν καὶ Ἰουδαϊκὴν ἀχαριστίαν νοσήσαντας ἀπαρადειγματίστως κατὰ τῆς εὐεργέτιδος αὐτῶν Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἀνατίθενται δὲ τῇ μητροικῇ προνοίᾳ τῆς Ἐκκλησίας τὴν παντελῆ κατάργησιν παντὸς παραλόγου ἐπιχειρήματος νῦν καὶ εἰς τὸ μετέπειτα ἐνδεχόμενον, εἰς τὴν ἐξάλειψιν καὶ ἀνακοπὴν τῶν ὀλεθρίων σκοπῶν τοῦ ἀνεξαρτήτου διὰ τῶν προσφθόρων ἐκκλησιαστικῶν αὐτῆς καὶ πολιτικῶν μέτρων, τῶν τὴν κατάλληλον τακτοποίησιν καὶ πᾶσαν θεραπείαν κοινὴν εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν διαπραττομένων» 1. Καὶ ταῦτα μὲν μερικώτερον γενικώτερον δὲ περὶ τῶν Κελλίων καὶ τῶν Σκητῶν ὁρίζεται ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης κυρὸς Σωφρόνιος καὶ ἀποφαίνεται Συνοδικῶς μετὰ τῶν Σεβασμιωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων τῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν ἵνα

Α'. Τὰ Κελλία πάντα καὶ αἱ Σκῆται καθ' ἅπερ ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, οὕτω καὶ εἰς τὸν ἐξῆς ἅπαντα χρόνον ὧσιν ἰδιοκτησίᾳ ἀναφαίρετος καὶ ἀναπαλλοτρίωτος τῶν Μονῶν, ἀφ' ὧν ἐξαρτῶνται.

Β'. Ἐκαστὸν κελλεῖον δίδοται ἐπὶ τοῖς νενομισμένοις ὅροις παρὰ τῆς κυριάρχου Μονῆς εἰς τρία πρόσωπα θεωρούμενα πάντοτε ὡς μέλη τῆς αὐτῆς Μονῆς, ἐξ ὧν Γέρον ἀναγνωρίζεται ὁ

1. Περιγρ. Καταλ. 1902. Κωνστ. σελ. 216—230.

πρῶτος, μετὰ δὲ τὴν ἀλληλοδιαδόχον ἀποβίωσιν τῶν τριῶν ἐν τῷ συμφωνητηρίῳ προσώπων, ἡ δεσποτεία τοῦ κελλίου ἐπανέρχεται εἰς τὴν κυρίαρχον Μονήν.

Γ'. Τὰ μέχρι τοῦδε ὑπάρχοντα συμφωνητήρια γράμματα καὶ ὁμόλογα τῶν Μονῶν ἰσχύουσι μέχρις οὗ ἐν τοῖς ζῶσι διατελοῦσι τὰ ἐν αὐτοῖς καταγεγραμμένα τρία πρόσωπα. Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν, τῶν ἤδη ἐμπεριεχομένων ἐν ταῖς ὁμολογίαις τριῶν προσώπων, τότε ἔχει συντάττεσθαι νέον ὁμολόγον, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τοῖς νέοις ὁμολόγοις συμπεφωνημένων, λαμβάνει πάντοτε ἡ κυρίαρχος Μονὴ τὸ τρίτον μερίδιον ἐν τῇ τελευτῇ ἐκάστου τῶν ἐν τῷ ὁμολόγῳ τριῶν προσώπων 1.

Τὴν πρόνοιαν τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῶν ἀγιορειτικῶν Ἱερῶν σκηνωμάτων ἐπεδείξατο, πλὴν ἄλλων, ἐν τῷ μεταξὺ Πατριαρχῶν, καὶ ὁ ἀείμνηστος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Διονύσιος ὁ Ε', ὅστις σὺν ἄλλοις συνέστησε διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. πρωτοκ. 3489 γράμματος αὐτοῦ, ἐκδοθέντος τῇ 21ῃ Αὐγούστου καὶ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τοῦ καθεστώτος «ἐν ἄλλοις τε καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν πειθαρχικὴν τάξιν μεταξὺ τῶν σκητῶν καὶ κελλίων πρὸς τὰς κυρίαρχους αὐτῶν Μονὰς, μηδεμίαν ἐπιτρεπούσας παρὰ τὴν παρὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἐσφιγμένου παρανόμως γενομένην πώλησιν τοῦ κελλίου αὐτῆς «Οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι» εἰς τὸν ἱερομόναχον Νεόφυτον Μπουραζέρην μετὰ τοῦ δικαιώματος, ὅπερ οὐκ εἶχε, τῆς μετατροπῆς τούτου εἰς Σκήτην Ρωσικὴν Κοινοβιακὴν «Ἐκέρυξε ταύτην ἄκυρον καὶ ὅλως ἀνυπόστατον».

Πρὸς δὲ τὴν Ἱερὰν Κοινότητα ἀνακοινοῦμενος τὰ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐξέφρασεν Αὐτῇ τὴν εὐαρέσκειαν Αὐτοῦ ἐπὶ

1. Ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 252—257. Πατρ. Σιγίλλ. 1909 σελ. 5. Α'.

2. Ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 259.

τῇ ὑπ' αὐτῆς ἀναγγελία τοιούτων τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ διὰ τῶν ἐξῆς: «Ταῦτα καὶ τῇ Ὑμῶν Ὅσιότητι ἀνακοινούμενοι τὴν πλήρη δ' ἡμῶν ἐκδηλοῦντες εὐαρέσκειαν ἐπὶ τὸ ὅτι καὶ ἡ Ἱερὰ ὑμῶν Κοινότης καθῆκον ἀπαράβατον θεωροῦσα τὴν ἀπαρέγκλιτον τήρησιν τῶν Ἱερῶν Μοναστηριακῶν θεσμῶν, ὁμοθυμῶς ἀπεδοκίμασε τὴν πρᾶξιν ταύτην ὡς τείνουσαν εἰς ἀλλοίωσιν τοῦ ἐν τῇ ἱερᾷ ὑμῶν πολιτεία καθεστῶτος, ἀδιστακτως πεποίθαμεν ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἐπαγρυπνοῦντες ἐπὶ τῶν εὐαγῶν Μονῶν, ὧν ἐτάχθητε Ἐπιστάται καὶ Ἀντιπρόσωποι, προθυμηθήσεσθε καταγγέλλειν πᾶσαν παρεκτροπὴν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐτοίμως ἐχούσῃ βουλεύεσθαι καὶ ἐνεργεῖν τὰ δέοντα εἰς προστασίαν καὶ φύλαξιν τῶν συμφερόντων αὐτῶν». 1.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπαξίως τὸν θρόνον τοῦ Χρυσοστόμου καὶ Φωτίου κατακοσμήσας Κωνσταντῖνος δ' Ε'. μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου «ἐξ ἀγάπης καὶ στοργῆς εἰλικρινοῦς καὶ εὐλαβείας πρὸς τόπον Ἱερὸν πολλὰς καὶ εὐκλεεῖς σελίδας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἱστορίας κατέχοντα» ὁρμηθέντες ἐκάνονισαν τὸ ζήτημα τῆς ἐνταῦθα ἀγορᾶς διὰ Σιγίλλιδους ἐν μεμβράναις γραμματος, προὔτειναν δὲ ἐν ταύτῃ σὺν ἄλλοις καὶ τάδε «λίαν σχετικὰ πρὸς τὴν εὐπρέπειαν, τὴν τάξιν, τὴν πειθαρχίαν καὶ τὴν ἀγαθὴν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν τόπου ὑπόληψιν. α') Κατάλληλά τινα μέτρα περὶ κελλιωτῶν καὶ καλυβιτῶν, ὑποχρεουμένων αὐστηρῶς μὴ ὑπερβαίνειν τὸν νόμιμον ἀριθμὸν τῶν προσώπων. β') Αὐστηρὰ ἐπαγρύπνησις καὶ περιορισμὸς ἐπὶ τῶν «Καβιωτῶν» 2. ὧν οἱ ἀπρεπῶς πολιτευόμενοι δέον ἵνα ἀποπέμπωνται...

1. Ἐνθ. ἀνατ. σελ. 266--67.

2. Καβιώται ἐνταῦθα λέγονται οἱ οὐδὲν δικαίωμα ἐπὶ τῶν κελλίων, ἐν οἷς ὑπ' ἐνοίκιον διαμένουσιν, ἔχοντες· οἱ μὴ νομίμως ἐγκατεστημένοι· οἱ φερέοικοι, οὓς ἡ Ἱερὰ Ἐπιστολὴ εἰς πᾶσαν στιγμὴν δύναται νὰ ἀποβάλλῃ ἐκ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, ὡς παρὰ νόμον· ἐν αὐτῷ μένοντας καὶ ἐπιβλαβεῖς αὐτῷ ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως, διότι οἱ τοιοῦτοι ἀποτελοῦσι τὴν ὑποστάθμην τῆς κοινωνίας. Τούτους ἐκμεταλλεύονται κυρίως οἱ Ρῶσοι κελλιώται καὶ διὰ τοῦτο πολλοὺς τοιούτους προσλαμβάνουσιν ἐν τοῖς κελλίοις αὐτῶν.

δ') Αὐστηρὰ ἀπαγόρευσις μὴ ἐπιτρέπουσα ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τὴν εἰς τὸν τόπον ἡμῶν ἔλευσιν καὶ διαμονὴν οὐδενὶ λαϊκῷ ἢ μοναχῷ μὴ νομίμως ἐγκατεστημένῳ καὶ ἄμεσος ἀποπομπὴ τῶν τε νῦν ἄνευ λόγου καὶ ἀδείας εὐρισκομένων καὶ τῶν κατόπιν προσελεύσομένων τοιούτων». 1.

ΤΣ'.

Καὶ οἱ Γενικοὶ Κανονισμοὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἐθῶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παναρχαίων σεπτῶν πατριαρχικῶν Σιγιλλίων, τῶν ἐγγράφων μνημείων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, καὶ τῶν Ἱερῶν καθεστώτων συνταχθέντες ρητῶς ἀπαγορεύουσι καὶ ἐπὶ ἀπειλῇ αὐστηρᾶς τιμωρίας τὴν ἀπαλλοτριώσιν Μοναστηριακῶν κτημάτων 2. καὶ τὴν μετατροπὴν ὑφισταμένης Σκήτης εἰς Μονὴν, 3. ὅπερ ἄντικρυς ἀντίκειται καὶ προσκρούει εἰς τὸ ἀναπαλλοτρίωτον τοῦ ἐδάφους τῶν Ἱερῶν Μονῶν, καθόσον Σκήτη τις μετατροπομένη εἰς Μονὴν καὶ ἀνεξάρτητος καθισταμένη ἀποχωρίζεται τέλει ἀπὸ τῆς κυριάρχου Μονῆς καὶ ἀποτελεῖ ἰδίαν Μονήν, ἰδίας ἔχουσαν ἀρχάς, πρὸς βλάβην τῆς κυριάρχου παρὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τὰς Αὐτοκρατορικὰς νεαράς, τὰ πατριαρχικὰ Σιγιλλιώδη γράμματα καὶ τὰ πρακτικὰ καὶ τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ τοὺς Γεν. Κανονισμοὺς καὶ τὸ 17ον ἄρθρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, ὅπερ προστατεύουσι τὰ δίκαια τῆς ιδιοκτησίας, ἅτινα οὐδεὶς δύναται παραβιάσαι καταργῶν οὕτω τὰ δωρητήρια ἔγγραφα τῶν ἰδρυτῶν καὶ δωρητῶν καὶ τὰ Σουλτανικὰ Φιρμάνια ἀπὸ τοῦ πορθητοῦ μέχρι Ἀβδουλ Μετζίτ.

Ἀπαγορεύουσι δὲ ἐν ταύτῳ καὶ τὴν μετατροπὴν κελλίου εἰς σκήτην καὶ καλύβης εἰς κελλίον, ὥς καὶ τὴν ὀργάνωσιν νέας σκήτης ἐν οἴῳδῃποτε τοῦ Ἁγίου Ὁρους μέρει. 4.

1. Περιγρ. Κατ. σελ. 308.

2. Γεν. Καν. ἀρθ. 187, 200.

3. αὐτ. ἀρθρ. 151, 185.

4. Γεν. Καν. ἀρθρ. 154 καὶ 185. ἀποφ. Ἱ. Κοιν. ΜΣΤ. 38. Νοεμβρίου 15 τοῦ 1893. ἀποφ. Ἱ. Συν. ἀριθμ. 156 Σεπτ. 17, ἔτος 1894.

Οἱ Ἱεροὶ οὗτοι κανόνες καὶ τὰ Πατριαρχικά Σιγίλλια καὶ λοιπὰ ἐπιβάλλουσι τοῖς παραβάταις καὶ τὰς προσηκούσας ποινὰς ἐν τῷδε τῷ βίῳ, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι συνοδεύουσιν αὐτοὺς αἱ φρικταὶ ἀραιὲς τῆς Ἐκκλησίας οὕτως αἰ ἀναγραφόμεναι. «Ὅς δ' ἂν καὶ ὅποιός ποτε τῶν ἀπάντων γνώμης σκαιότητι τολμήσῃ καθ' οἷονδήποτε τρόπον φανερώς ἢ ἀφανῶς δι' ἔργων ἢ διὰ λόγων, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως καὶ ὅπως ποτὲ ἀθετῆσαι ἢ παραβιάσαι ἢ ἀνατρέψαι τινὰ τῶν διατάξεων τούτων, ὁ τοιοῦτος ὁποίας ποτ' ἂν ἦ τάξεώς τε καὶ καταστάσεως καὶ βαθμοῦ, ἀφωρισμένος εἴη παρὰ τῆς ὁμοουσίας καὶ ζωοποιοῦ καὶ ἀδαιρέτου Τριάδος τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου Θεοῦ ἡμῶν, κατηραμένος καὶ ἀσυγχώρητος, ταῖς ἀραιῖς πάντων τῶν Ἀγίων πατέρων καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὑποκείμενος καὶ λόγον ἀποδώσων τῷ Θεῷ ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως». 1.

Ὅθεν ἐσμὲν ὑποχρεωμένοι, ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς ὑποπέσωμεν ὑπὸ τὰς βαρεῖας ταύτας ἀρὰς τῆς μητρὸς ἡμῶν Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅπως τηρώμεν ὑψοῦ τὸ γόητρον αὐτῆς, καὶ ὡς οἷόν τε ἀλώβητον τὸ ἱερὸν τοῦτο καθεστῶς καὶ ἀπαραβάτους τὰς διατάξεις τῶν τε ἀειμνήστων Βουλαντηνῶν Αυτοκρατόρων καὶ τῆς μητρὸς ἡμῶν Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, αὐτὰς ἐκείνας αἵτινες εἰς τὴν τήρησιν τοῦ αἰωνοβίου καθεστῶτος συμβάλλονται.

Ἀτυχῶς ὅμως, εἰ καὶ ἡ Ἱερὰ Κοινότης καὶ τὰ σεπτὰ Πατριαρχεῖα πολλὰς πολλάκις ἐξέδωκαν ἀποφάσεις κατὰ τῶν παραβαινόντων τοὺς Ἱεροὺς κανόνας καὶ τὰ καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, κελλιωτῶν μοναχῶν, οὐχ' ἥττον ἐν τῇ πράξει προσέκρουον πάντοτε, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, εἰς τὴν ἐφαρμογὴν, ἐπεὶ δὲ ἐκώλυεν ἀτυχῶς ἐκάστοτε τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τούτων ἡ κρατοῦσα τέως Κυβέρνησις τῇ ἐπεμβάσει πάντοτε τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ρωσικῆς πρεσβείας, ὡς προέφημεν,

1. Πατρ. Σιγίλλ. τοῦ 1909 σελ. 15 Ἀθην. 1913.

καὶ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη Ρωσικοῦ προξενείου καὶ οὕτω σὺν τῷ χρόνῳ ἡλλοιώθη ὁ τύπος τῶν εἰς τοὺς Ρώσους, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ κα- κατακτητικοῦ αὐτῶν σκοποῦ, ἐκχωρηθέντων κελλίων καὶ ηὐξήθη παρὰ τὰ καθεστῶτα, τὰ ἐκχωρητήρια ἔγγραφα, τοὺς Γεν. Κανο- νισμοὺς¹. καὶ τὸ πατριαρχικὸν Σιγίλλιον τοῦ 1909, ὅστις, ὡς πλη- θυσμὸς Καβιωτῶν, δὲν λαμβάνεται ποσῶς ὑπ' ὄψει.

Ἀπὸ τοῦδε ὁμως θέλομεν καταστήσῃ σεβαστοὺς εἰς πάντας τοὺς κατοίκους τοῦ Ἀγίου Ὁρους τοὺς τε Ἱεροὺς κανόνας καὶ τὰ Σιγιλλιώδη γράμματα τῆς σεπτῆς ἡμῶν μητρὸς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τοὺς Γενικοὺς Κανονισμοὺς τοῦ Ἀ- γίου Ὁρους καὶ τὰ ἱερὰ ἡμῶν καθεστῶτα ἐπαγρυπνοῦντες ἐπὶ τὴν ἀκριβῆ αὐτῶν ἐφαρμογὴν καὶ τιμωροῦντες αὐστηρῶς τοὺς παραβάτας, οἰοιδήποτε καὶ ἄνωσιν οὗτοι καὶ ὄθεν δήποτε καὶ ἂν ὀρμῶνται, τελείως ἀδιαφοροῦντες πρὸς τὰς ἀπειλὰς τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς καὶ μὴ λαμβάνοντες ἑτερόν τι ὑπ' ὄψει εἰμὶ τὰ μεγάλα δίκαια ἡμῶν, ἀπερ' οὗτοι πειρῶνται ὅπως καταπατήσωσιν.

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε λεχθέντων ἀριδῆλως ἐξάγεται, Πανα- γιώτατε Δέσποτα, Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, ὅτι ἡ χερσόνησος τοῦ ἁγιωνύμου Ὁρους Ἀθῶ ἀνήκει ἀποκλειστικῶς, κτητορικῶ δικαιώματι, εἰς τὰς εἴκοσιν Ἱερὰς καὶ Σεβασμίας, Βασιλικὰς, Πατριαρχικὰς καὶ Σταυροπηγιακὰς Μονὰς κατεχούσας σχεδὸν ἴσα μέρη ἐν τῇ ἐν λόγῳ χερσονήσῳ, ἐν ᾗ οὐδεὶς ποθ' ἕτερος ἐκτήσατο οὐδὲ σπιθαμὴν γῆς κατὰ πλήρη κυριότητα, οὐδὲ δύ- νηται κτήσασθαι

Αἱ Σκῆται καὶ τὰ Κελλία, αἱ Καλίβαι, τὰ Καθίσματα καὶ τὰ Ἐρημητήρια μετὰ τῶν περιοχῶν αὐτῶν, οἶον τῶν κήπων, τῶν ἐλαιῶνων, τῶν ἀμπελώνων, τῶν λεπτοκαρυώνων καὶ λοιπῶν εἰ-

1. ἀριθρ. 165.

σιν ἀναπαλλοτριώτα καὶ ἀναφαίρετα κτήματα τῶν εἰς ἃς ἀνήκουσιν Ἱερῶν Μονῶν κατὰ τὰ εἰς χεῖρας αὐτῶν ὑπάρχοντα Αὐτοκρατορικά Χρυσόβουλλα, πατριαρχικά Σιγίλλια καὶ Σουλτανικά Φιρμάνια καὶ Βεράτια, καὶ ἐπομένως οὐδεὶς δύναται ἐκποιῆσαι ἢ ἀπαλλοτριῶσαι οὐδὲ σπιθαμὴν γῆς ἐκ τοῦ τοιούτου ἐδάφους, τοῦ τῷ Θεῷ ἀφιερομένου, καὶ μόνον εἰς πάκτωσιν πρὸς νομὴν κατὰ τὰ ἀρχαῖα τοῦ τόπου ἔθιμα ἐκχωροῦνται τὰ ἐν λόγῳ καθιδρύματα ὑπὸ τῶν κυριάρχων Ἱερῶν Μονῶν εἰς πρόσωπα τὸν ἀγγελικὸν καὶ ἔνθεον βίον προσελόμενα καὶ αὐταῖς ὑπῆκοντα καὶ πειθαρχοῦντα καὶ ἐν ἀλλήλοις εἰρηνεύοντα ὑφ' ὅρους καὶ συνθήκας ἐν αὐτοῖς τούτοις τοῖς ἐκχωρητηρίοις ἐγγράφοις καὶ τοῖς Σιγιλλιώδεσι γράμμασι ρητῶς καὶ δεδηλωμένως ἀναγραφομένους.

Τοιοῦτον διετηρήθη τὸ ἱερὸν τοῦτο καθεστὼς ἐπὶ χίλια καὶ πλέον ἔτη, ὧν τὰ πλεῖστα ὑπὸ δουλείαν σκληρὰν καὶ ἀφόρητον, καὶ συνωδὰ τῷ κρατοῦντι τούτῳ παναρχαίῳ καθεστῶτι ἐπύοντο πάντα τὰ μεταξὺ τῶν διαφορῶν κατηγορίας μοναχῶν ἀναφυόμενα ζητήματα ὑπὸ τε τῶν κυριάρχων Ἱερῶν Μονῶν καὶ τῆς τοπικῆς ἀρχῆς καὶ ἐξακολουθοῦσιν ἔτι λυόμενα ἄχρι τοῦ νῦν ὑπὸ τε τῶν αὐτῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς ἐφετείου.

Τὸ ἱερὸν λοιπὸν τοῦτο καθεστὼς ἔχομεν ἀμετάκλητον ἀπόφασιν ὅπως ἐκ παντὸς τρόπου καὶ πάσῃ θυσίᾳ καὶ δυνάμει διατηρήσωμεν ἀλώβητον καὶ ἀσινὲς καὶ τοιοῦτο παραδώσωμεν εἰς τοὺς ἐπιγιγνομένους, ἀδιαφοροῦντες παντελῶς πρὸς τὰς ἀπειλὰς τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς καὶ μὴ λαμβάνοντες ποσῶς ὑπ' ὄψει τὰς παραινέσεις καὶ ὑποθήκας τῶν συνιστάντων τὴν κατάργησιν ἢ παράβασιν, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον, τῶν παναρχαίων καὶ ἀξιοσεβάστων τούτων ἱερῶν καθεστῶτων, πολὺ δὲ περισσότερον ἐκείνων εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ὁποίων τὰ ἱερὰ ἡμῶν ἐκκλησιαστικὰ καθεστῶτα δὲν ὑπάγονται καὶ συνεπῶς δὲν πρέπει νὰ ἀναμιγνύωνται, ἀλλὰ τοὺς ἐνοχλοῦντας αὐτοὺς νὰ παραπέμ-

πωσιν εἰς τὴν νόμιμον τοῦ Ἱεροῦ τούτου Τόπου ἀρχὴν καὶ τὴν Ἱερὰν Κοινότητα, ἣτις ἔχει καὶ τὴν ἀξίωσιν, ὡς μόνη ἀρμοδία καὶ δικαιούχος, ὅπως ἔχη τὸν πρῶτον λόγον ἐν ζητήμασιν ἀφορῶσιν εἰς τὴν ζωὴν ἢ τὸν θάνατον τοῦ Ἱεροῦ, ὃν ἀντιπροσωπεύει Τόπου.

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν τὸ ἀναγραφὲν καθεστὼς συνοψιζόμενον ἐν τοῖς ἐξῆς ἔσται δι' ἡμᾶς καὶ σύμπασαν τὴν γνησίαν ἀγιορειτικὴν ἀδελφότητα ἱερὸν καὶ ἀπαράβατον, καὶ ὡς τοιοῦτον θέλομεν νομίμως καταστήσει σεβαστὸν καὶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἔχουσι τὴν ἔφεσιν τῆς δι' ὅλων τῶν μέσων καταργήσεως αὐτοῦ.

Α'. Τὰ κελλία πάντα, αἱ Σκήται, αἱ Καλύβαι, τὰ Καθίσματα καὶ τὰ Ἐρημητήρια, καθ' ἅπερ ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, οὕτω καὶ εἰς τὸν ἐξῆς ἅπαντα χρόνον θέλουσιν εἶναι ἰδιοκτησία ἀναφαίρετος καὶ ἀναπαλλοτρίωτος τῶν Μονῶν ἀφ' ὧν ἐξαρθῶνται.

Β'. Δὲν θέλομεν ἐπιτρέψει οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀλλοίωσιν τοῦ πρώτου ὅρου τῶν Κελλητικῶν ὁμολόγων, δι' οὗ τὰ κελλία καὶ αἱ καλύβαι εἰς τρία καὶ μόνον πρόσωπα ἐκχωροῦνται μετὰ τὸν ἄνευ νομίμου κληρονόμου θάνατον τῶν ὁποίων ταῦτα ἐπανέρχονται εἰς τὴν κυρίαρχον Μονήν, ὡς ἀποτελοῦντα ἀναπαλλοτρίωτον αὐτῆς ἰδιοκτησίαν, ἀναγνωρίζοντες κατ' ἐπιείκειαν καὶ δύο ἢ τρεῖς ὑποτακτικούς, ἐξ ὧν, δοκιμαζομένων καὶ τῇ ἀδείᾳ τῶν Μονῶν εἰς μοναχοὺς κειρομένων, θέλουσιν ἀλληλοδιαδόχως λαμβάνει τὰ πρόσωπα τῆς συνοδείας πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ νομίμου ἀριθμοῦ τῶν τριῶν προσώπων.

Γ'. Οὐδέποτε ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θέλομεν τοῦ λοιποῦ ἐπιτρέψῃ τὴν εὐρυνσιν καὶ τὴν εἰς πολυώροφα μέγαρα ἀνέγερσιν τῶν χθαμαλῶν τῶν μοναχῶν ἀσκητηρίων, πολὺ δὲ περισσότερον τὴν μετατροπὴν τούτων εἰς Σκήτας παρὰ τὰ ἱερὰ Σιγίλλια, τοὺς Γενικοὺς Κανονισμοὺς καὶ τὰ καθεστῶτα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου.

Δ'. Ἀπολύτως ἀδύνατον ἔσται καὶ ἡ μετατροπὴ Σκήτης εἰς

Μονήν, ὅπερ ἄντικρυς ἀντίκειται εἰς τε τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τὰ Αὐτοκρατορικὰ χρυσόβουλλα καὶ τὸ τῆς ιδιοκτησίας δίκαιον.

Ε'. Οὐδέποτε θέλει ἐπιτρέψει ἡ Ἱερὰ Κοινότης τὴν μετατροπὴν τῶν Καλυβῶν εἰς Κελλία.

ΣΤ'. Οὐδαμοῦ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου ἐπιτρέπεται τοῦ λοιποῦ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος ἢ ἀνέγερσις ὕψ' οἷαςδήποτε Μονῆς νέας Κοινοβίου Σκήτης ἢ ἡ ὀργάνωσις ιδιορρυθμοῦ τοιαύτης.

Ζ'. Ἐν οὐδεμιᾷ τῶν νῦν ὑπαρχουσῶν Κοινοβίων Σκητῶν ἐπιτραπῆσεται ἢ ἀνέγερσις νέων πλευρῶν, πλὴν τῶν ἐν τοῖς ἐκχωρητηρίοις ἐγγράφοις μέχρι τοῦ νῦν ἀναγραφομένων, εἴ γε οὐ συνεπληρώθησαν, ἄχρι τοῦ δεῦρο, οἱ ὅροι τῶν ἐκχωρητηρίων ἐγγράφων.

Η'. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης θέλει δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων τηρήσει σεβαστὰ καὶ ἐπιβάλει τὸν σεβασμὸν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους πάντων τῶν Αὐτοκρατορικῶν χρυσόβουλων, τῶν πατριαρχικῶν Σιγιλλίων, τῶν Γενικῶν Κανονισμῶν, τῶν μέχρις ἡμῶν πατροπαράδοτως διαφυλαχθέντων Ἱερῶν καθεστώτων καὶ τῶν ἐαυτῆς ἀποφάσεων.

Θ'. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης ἐμπνέει ἀμετακλήτως εἰς τὰ ἐν τοῖς Ὑπομνήμασιν αὐτῆς καὶ τῷ Ἱ. Ψηφίσματι ἀναφερόμενα πάντα.

Ι'. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης μετὰ βαθυτάτης λύπης πληροφορεῖται τὴν καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἀγίου Ὁρους σκανδαλώδη διαγωγὴν τῶν Ρώσων Κελλιωτῶν σκανδαλιζόντων τὰς συνειδήσεις τῶν τε χριστιανῶν καὶ τῶν μὴ τοιούτων καὶ γενομένων αἰτία, ἵνα βλασφημῇται τὸ ὑπερύμνητον ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ συντόνως προνοήσῃ περὶ τῆς θεραπείας τοῦ κακοῦ τούτου ἐπικαλουμένη πρὸς τοῦτο καὶ τὴν συναντίληψιν τῆς μητρὸς ἡμῶν Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, λαμβανούσης τὰ κατάλληλα Ἐκκλησιαστικὰ μέτρα κατὰ τῶν ἐν Γαλατᾷ ἀσέμνως τὸν βίον διαγόντων Ρώσων κελλιωτῶν καὶ ἄλλων.

ΙΑ'. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης βαρέως φέρει τὰ εἰς βάρος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου γραφόμενα ὑπὸ τοῦ ρωσικοῦ τύπου, καὶ ἰδίᾳ τοῦ

ὀργάνου τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, ἐξ αἰτίας τῶν ρώσων κελλιω-
τῶν, τῶν καπηλευομένων τὰ ὅσια καὶ τὰ ἱερά, ἅτινα εἰς πλειοδο-
σίαν ἐκτιθέασιν, καὶ θέλει προβῇ εἰς αὐστηρὰν τιμωρίαν ἀπάντων
τῶν ἱεροκαπήλων τούτων.

ΙΒ'. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης ὡς φρουρὸς ἀγρυπνος τοῦ Ἱεροῦ
ἡμῶν Τόπου, δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων καὶ τῆς αὐστηράς,
συνφθὰ τοῖς ἱεροῖς κανόσι καὶ τοῖς καθεστῶσι, τιμωρίας τῶν ἐ-
νόχων πέποιθεν ὅτι θέλει ἐπαναφέρει τοὺς ἀπειθεῖς καὶ παρα-
βάτας τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τῶν Σιγιλλίων, τῶν Γενικῶν Κανο-
νισμῶν καὶ τῶν Ἱερῶν Καθεστώτων, εἰς τὴν εὐθεΐαν καὶ νόμι-
μον ὁδόν.

ΙΓ'. Τὸ, ὡς μὴ ὄφελεν, ὑπὸ τῆς κραταιᾶς Ρωσίας προ-
κληθὲν ζήτημα τῆς διεθνοποιήσεως ἢ σὺνδετεροποιήσεως τῆς ἱε-
ρᾶς ἡμῶν ταύτης πατρίδος, διότι ἐξ εὐλαχινούσ καὶ ἀδόλου ἀγά-
πης ὁρμώμενοι καὶ ἐλληνικῆς ἀφελείας ἐδέχθημεν καὶ φιλοξε-
νοῦμεν ἐν τοῖς κόλποις ἡμῶν καὶ τινὰς ἐπὶ λυδας, δὲν ὑφίσταται
πλέον μετὰ τὰ ὑποβληθέντα εἰς τὴν ἐν Λονδίῳ πρεσβευτικὴν
συνδιάσκεψιν Ὑπομνήματα καὶ δὴ τὸ ἱερὸν Ψήφισμα· ἐὰν ὁμως ὁ
ἐχθρὸς θέλῃ νὰ μεταφέρῃ τὸ πεδίον τῆς μάχης ἀλλαχοῦ, φρονῶν
ὅτι δι' ἄλλων ὀπλων καὶ μεθόδων εἶναι δυνατόν νὰ κερδήσῃ τι,
ἔστω καὶ ἐλάχιστον, ἡ Ἱερὰ Κοινότης, ὡς ἔχουσα τὴν εὐθύνην
ἀκεραΐαν οὐ μόνον ἀπέναντι τῆς γνησίας ἀγιορειτικῆς ἀδελφότη-
τος, ἣν ἀντιπροσωπεύει, ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι τῆς Ἱστορίας καὶ
τοῦ Ἑθνους, δὲν θὰ δεχθῇ· διότι καὶ τὸ ἐλάχιστον τοῦτο καὶ ἀ-
σήμαντον νῦν θεωρούμενον γίνεται προηγούμενον καὶ ἀφορμὴ
τῆς μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον καταρρεύσεως ὅλου τοῦ αἰωνοβίου
τούτου καθεστῶτος. Ἀλλὰ καὶ ἐν ἐπαναλήψει τοῦ πολέμου, ἐκ
μέρους τοῦ ἐχθροῦ, εἶναι διατεθειμένη ἡ Ἱερὰ Κοινότης νὰ δεχθῇ
τοῦτον καὶ θέλει διεξαγάγῃ αὐτὸν νικηφόρος, ἅτε ἔχουσα ὑπὲρ
ἑαυτῆς το δίκαιον, συνεπῶς καὶ τὴν αὐτοδικαιοσύνην, ἐν τῷ ἱερῷ
τούτῳ ἐδάφει, ἔνθα καὶ μόνον εἶναι δυνατόν νὰ διεξαχθῇ ὁ τοιοῦ-
τος πόλεμος ἀνεπηρεάστως.

ΙΔ'. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης θέλει διατηρήσῃ τὴν ιδιότητα αὐτῆς, ὡς πρωτοδίκου ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου, ἀπέναντι τῆς ἀνωτέρας αὐτῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καὶ θέλει δικάζει, ὡς καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἀπάσας τὰς ἀναφυομένας μεταξὺ τῶν Μονῶν καὶ τῶν μοναχῶν, τῶν τε ὑποτελῶν καὶ τῶν μὴ τοιούτων, ὑποθέσεις πλὴν τῶν ποινικῶν, αἵτινες μόνον ἐν τοῖς ἐλληνικοῖς ἐν Θεσσαλονίκη δικαστηρίοις θέλουσι δικάζεσθαι, ὡς καὶ πρότερον, ἀφ' οὗ ὁ ἐγκληματίας, ἐὰν ᾗ μοναχὸς, ἢ ιερομόναχος, καθαιρεθῇ πρότερον ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ ἀρχῆς, μετὰ νόμιμον ὑπὸ ταύτης διαδικασίαν καὶ παράδοσιν αὐτοῦ εἰς τὴν δικαιοσύνην.

ΙΕ'. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος θέλουσιν ἐκτελεῖσθαι ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας συνεργεῖα τῶν ὀργάνων αὐτῆς καὶ τῆς ἀστυνομίας.

ΙΣΤ'. Οἱ Καβιῶται εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἀναγνωρισθῶσιν ὡς νόμιμος πληθυσμὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους καθόσον τοῦτο ἀντίκειται εἰς τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ τὰ πάνσεπτα καθεστῶτα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου.

ΙΖ'. Ἡ ἐπίβλεψις τῶν ἀνεγειρομένων ἐν τοῖς ἐξαρτήμασι τῶν Μονῶν κτιρίων ἔσται ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ὡς καὶ μέχρι τοῦ νῦν.

ΙΗ'. Ἡ χωροφυλακή, ἐκ Σερδαρῶν ἀποτελουμένη, θέλει διορίζεσθαι καὶ παύεσθαι ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ὡς καὶ μέχρι τοῦδε. Τὰ καθήκοντα αὐτῆς θὰ κανονίζωνται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας.

ΙΘ'. Ἡ ἐπίβλεψις τῶν ἐν Δάφνῃ ἐξερχομένων καὶ εἰσερχομένων ἐστὶ κεκτημένον ἀπ' αἰώνων δικαίωμα ἀναφαίρετον τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ἥτις θέλει ἐκτελῇ ταύτην δι' ἐνὸς ἢ πλειόνων Σερδαρῶν.

Κ'. Τὴν ἐν Καρυαῖς ἀστυνομίαν καὶ ὑγειονομικὴν ἐπίβλεψιν ἔχει παναρχαίῳ κεκτημένῳ δικαίωματι ἡ Ἱερὰ Ἐπιστασία, ἥτις ἐκτελεῖ αὐτὴν διὰ Σεϊμένιδων αὐτῆς.

ΚΑ'. Ἡ πολιτικὴ ἀστυνομία ἔρχεται ἀρωγὸς μόνον εἰς τὴν ἱερὰν Ἐπιστάσιαν, ζητοῦσαν ἐν ἀνάγκῃ τὴν ἀρωγὴν αὐτῆς· αὐτὴ δὲ παρ' ἑαυτῆς εἰς οὐδεμίαν δύνатаι νὰ προβῇ σύλληψιν ἢ καταδίωξιν μοναχοῦ, εἰ μόνον, ὅταν πρόκηται περὶ ἐγκληματίου ὁπότε δέον νὰ προηγηθῶσι τὰ ἐν τῷ ιδ' ἄρθρῳ ἀναφερόμενα.

ΚΒ'. Τὸ Ἅγ. Ὅρος ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον τμῆμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἔχον πατέρα, προστάτην καὶ βασιλέα Κωνσταντῖνον τὸν ΙΒ'. ὃν ὁ Θεὸς ἐξαπέστειλεν Αὐτῷ, καὶ ἐπομένως ἕτερα ὅρια ἴδια δὲν ἔχει, πλὴν ἐν τῇ θέσει τῇ λεγομένῃ «Καραούλιον,» τῇ κειμένῃ πρὸς τὸν πρόβλακα, διατηρεῖ ἡ Ἱερὰ Κοινότης φύλακας, ἐκ τῶν Σερδαρῶν αὐτῆς, τὸ μὲν ἵνα μὴ ἐπιτρέπωσι τὴν εἰς Ἅγιον Ὅρος εἰσαγωγὴν θηλέων ζώων, τὸ δὲ καὶ ἵνα ἐξετάζωσι τὸ ποιὸν τῶν εἰς Ἅγιον Ὅρος εἰσερχομένων ἀγνώστων προσώπων.

ΚΓ'. Τὸ τελωνεῖον ἀπαραιτήτως δέον νὰ ᾖ ἐν Δάφνῃ, ἐνθα προσορμίζονται τὰ ἀτμόπλοια· χάριν ὅμως εὐκολίας τῶν Μονῶν δύνатаι νὰ ὑφίσταται καὶ ὑποτελωνεῖον ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ Ἁγίου Ὅρους, ἐν Καρυαῖς, ἐνθα ἐδρεύει ἡ Ἱερὰ Κοινότης· ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἀποβάθραις τῶν Ἱερῶν Μονῶν δύνатаι νὰ προσορμίζωνται τὰ ἰστιοφόρα καὶ νὰ ἀποβιβάζωσι καὶ ἐπιβιβάζωσι τὰ ἐμπορεύματα αὐτῶν τῇ ἀδείᾳ τοῦ ἐν Καρυαῖς ὑποτελώνου καὶ τῇ ἐπιβλέψει τοῦ παρ' αὐταῖς διαμένοντος τελωνοφύλακος.

ΚΔ'. Ἐν Ἀγίῳ Ὄρει οὐδεμίαν ἄλλην ὑπηκοότητα ἀναγνωρίζομεν εἰς τοὺς ἀνεγνωρισμένους μοναχοὺς εἰμὴ τὴν ὑπηκοότητα τοῦ Κράτους, ὑφ' ὃ ὁ Θεὸς ἡυδόκησε νὰ ὑπαχθῶμεν.

ΚΕ'. Ἡ Ἱερὰ Κοινότης ἐλπίζει, ἢ μᾶλλον ἐποίει, ὅτι ἡ σεβαστὴ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ πραγματικοῦ τοῦτου καθεστῶτος θὰ σεβασθῇ πάντα ταῦτα καὶ θὰ θελήσῃ ἵνα διὰ νόμου κατακυρώσῃ αὐτά.

Ταῦτα ἀνακοινοῦμενοι καὶ εὐσεβάστως ὑποβάλλοντες τῇ Ὑμετέρᾳ Θειοτάτῃ Παναγιότητι καὶ τῇ περὶ Αὐτὴν Ἀγίᾳ καὶ Ἱερᾷ Συνόδῳ, οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἔχομεν, ὅτι θέλουσι τύχει τῆς ἐπιδοκimasίας τῆς μητρὸς ἡμῶν Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας,

ἄτε ἀπορρέοντα ἔκ τε τῶν Αὐτοκρατορικῶν καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων καὶ προαιωνίων καὶ ἀξίων παντὸς σεβασμοῦ ἱερῶν καθεστώτων, ὧν τὴν τήρησιν ὠρκίσθημεν, ἐνώπιον τῆς Σεπτῆς Εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, ὅτι θὰ διαφυλάξωμεν ἀπαραμείωτον καὶ ἀπαραχάρακτον ὡς παρακαταθήκην ἱερὰν καὶ ὁσίαν.

Εὐελπιστοῦντες, Παναγιώτατε Δέσποτα, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν εὐκλεῶν καὶ ἐνδόξων ἡμερῶν τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης καὶ Προσκυνητῆς ἡμῖν Παναγιότητος οὐδεμίαν ὑποστήσεται μείωσιν, ἀλλὰ μᾶλλον μείζον κῦρος προσκλήσεται τὸ ἁγιορειτικὸν τοῦτο καθεστῶς, ὃ οἱ αἰῶνες ἐσεβάσθησαν, καὶ αὐτοὶ οἱ κατακτηταὶ ὑπερήσπισαν, καὶ μόνον οἱ φιλοξενούμενοι πειρῶνται ἵνα ἀλλοιώσωσιν αὐτὸ, πρὸς ἴδιον πολιτικὸν ὄφελος καὶ ζημίαν πολλὰ πλὴν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, καὶ ἀπεκδεχόμενοι τὰς θεοπειθεῖς εὐχὰς καὶ εὐλογίας Αὐτῆς, διατελοῦμεν μετ' ἀπείρου σεβασμοῦ καὶ αἰδίου ἐκ τῶν προτέρων εὐγνωμοσύνης καὶ κατασπαζόμεθα εὐλαβῶς τὴν χαριτόβρυτον Αὐτῆς δεξιάν.

Τῆς ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος τέκνα εὐπειθῆ καὶ ταπεινοὶ θεράποντες.

Ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Ἀθῶ τῇ 18ῃ Δεκεμβρίου 1913.

Ἄπαντες οἱ ἐν τῇ κοινῇ Συνάξει Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι τῶν Εἰκοσιν Ἱερῶν καὶ Εὐαγῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἀθῶ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000020750

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ